

РЕШЕНИЕ

№ 244

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Таня Ж. П. Вълчева
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20231001000132 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по:

- въззивна жалба от 28.09.2022 г. на ищеца „Хелианти“ ООД срещу решението от 8.08.2022 г., поправено с решение от 9.12.2022 г., по т. д. № 2127/2019 г. на Софийския градски съд, VI-19 състав, с което: **1)** са отхвърлени предявените срещу ответника СД „Интелсофт – Г., К. и Сие“: **1.1)** главен частичен иск по чл. 79, ал. 1, пр. 2 ЗЗД за заплащане на сумата 25 100 лв., представляваща част от сумата 43 520 лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди от нарушаване на устен договор за заем за послужване от 20.10.2017 г. на складово помещение, находящо се в гр. ***, ул. „****“ № ***, изразяващи се в понесени загуби от негодни за употреба стоки, поради невъзможност да бъдат изпълнявани условията за съхранение на стоката (билкова тинктура „Пара 7“), находяща се в складовото помещение; **1.2)** евентуален иск по чл. 79, ал. 1, пр. 2 ЗЗД за заплащане на сумата от 9 156 лв., представляваща обезщетение за причинени вреди от нарушаване на същия договор, изразяващи се в претърпяна загуба – стойността на липсващите 3 500 бр. опаковки от билкова тинктура „Пара 7“ от складовото помещение, докато ответникът е осъществявал фактическа власт върху него; **1.3)** евентуален частичен иск по чл. 45 ЗЗД за заплащане на сумата от 25 100 лв., представляваща част от сумата 43 520 лв., представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди – понесени загуби от негодни за употреба стоки, поради невъзможност да бъдат изпълнявани условията за съхранение на стоката (билкова тинктура „Пара 7“), находяща се в същото складово помещение; **1.4)** иск по чл. 79,

ал. 1, пр. 2 ЗЗД за заплащане на сумата 1 200 лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди от нарушаване на същия договор, изразяващи се в претърпяна загуба от заплащане на парична неустойка по сключен договор от 4.12.2018 г. с „Иноко“ ЕООД; **1.5)** иск по чл. 79, ал. 1, пр. 2 ЗЗД за заплащане на сумата 35 667 лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди от нарушаване на същия договор, изразяващи се в пропуснати ползи по договор за доставка от 4.12.2018 г. с „Иноко“ ЕООД, по договори по протокол за доставка 09/2019 г., протокол за доставка 10/2019 г., протокол за доставка 11/2019 г., протокол за доставка 12/18.02.2019 г., протокол за доставка 14/2019 г. и по проформа фактура № 8/3.02.2019 г.; **и 2)** ищецът е осъден да заплати на ответника съдебни разноски в размер на 6 800 лв.;

- частна жалба от 31.01.2023 г. на ищеца „Хелианти“ ООД срещу решението от 9.12.2022 г., по т. д. № 2127/2019 г. на Софийския градски съд, VI-19 състав, **в частта**, с която е оставено без уважение искането му за изменение на решението от 8.08.2022 г. в частта за разноските.

В жалбата се твърди, че неправилно и необосновано СГС е приел за доказано, че заемател по процесния договор за заем за послужване е Н. Г. /съдружник в ищцовото дружество/, а не ищцовото дружество. Твърди се, че този извод е резултат на порочна интерпретация на събраните писмени и гласни доказателства. Не били съобразени направени признания от управителя на ответника в отговора на исковата молба и в писмени доказателства /предварителна позиция от 15.05.2019 г., жалба от 8.04.2019 г. до министъра на земеделието/, както и удостовереното в констативния нотариален протокол от 15.05.2019 г., от които следвало, че именно ищецът е страна по процесния договор. Това обстоятелство се потвърждавало и от показанията на свидетелите Н. Г. и П. Д.. Твърди се, че събраните доказателства установявали и, че управителят на ответното дружество е преустановил достъпа на ищеца до заетото складово помещение, което е дало повод на ищеца да изпрати поканата от 17.12.2018 г. по реда на чл. 18, ал. 5 ЗЧСИ. Неправилно съдът приел за установено и, че договорът бил прекратен на 25.03.2019 г. чрез връчена покана на управителя, която касаела договор за други помещения, ползвани от Н. Г.. Твърди се, че повече от 5 месеца ищецът не е имал достъп до процесното помещение, където се намирала стоката му, а бездействието на ответника да осигури такъв причинило вреди на ищеца. Неправилно е прието за недоказано количеството съхранявани стоки, доколкото нотариалният протокол от 21.05.2019 г. не бил оспорен от ответника, това се установявало и от приетите съдебни експертизи. Твърди се, че дори и да се приеме, че липсвал договор за заем за послужване, то тогава било налице осъществено неправомерно увреждане, тъй като ответникът бил отнел от ищеца фактическата власт върху процесните стоки за периода 12.12.2018 – 15.05.2019 г., което е пречатвало тяхното реализиране на пазара. Неправилно били отхвърлени и исковите за претърпени загуби и пропуснати ползи във връзка със сключения договор между ищеца и „Иноко“ ЕООД. Твърди се, че противно на приетото от съда било доказано, че в този договор била уговорена неустойка, неправилно било прието, че при ищеца е имало други стоки, които могат да бъдат предадени на третите лица, като не било отчетено, че предмет на посочения договор е търговия на едро, а не на дребно, което обуславяло невъзможност за извършване на доставка. Не били съобразени и представените декларации с нотариално заверени подписи на третите лица.

В частната жалба се твърди, че неправилно в решението от 9.12.2022 г. съдът не е уважил искането по чл. 248 ГПК на ищеца и не е намалил присъдените на ответника разноски за адвокат. Твърди се, че този размер бил прекомерен в сравнение с фактическата и правна сложност на спора

и обема на извършените процесуални действия.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решенията и да уважи предявените иски, както и да му присъди направените разноски.

Въззиваемият СД „Интелсофт – Г., К. и Сие“ – ответник по исковете – чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я остави без уважение, а обжалваното с нея решение – в сила, като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените в жалбата пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Хелианти“ ООД с искова молба от 15.10.2019 г., уточнена с допълнителна искова молба от 22.01.2020 г., молба от 30.06.2020 г., в съдебното заседание на 12.08.2020 г. и изменена в съдебното заседание на 28.01.2021 г., срещу СД „Интелсофт – Г., К. и Сие“.

В исковата молба се твърди, че ищцовото дружество било регистрирано в ТР на 31.08.2017 г. с предмет на дейност производство и дистрибуция на хранителни добавки, билкови екстракти и хомеопатични продукти и адрес на управление – гр. ***, ул. „****“ № ***, като сградата на този адрес била собственост на ответното събирателно дружество. В тази сграда ищецът безвъзмездно ползвал складово помещение по силата на устен договор за заем за послужване от 20.10.2017 г., по повод на което помещението било регистрирано от него в БАБХ като обект за търговия на едро с храни от неживотински произход. Безвъзмездното ползване било предоставено поради това, че съдружниците в ищцовото дружество били съпругата, синът и снахата на К. Г., който бил един от двамата съдружници в ответното дружество, като сградата била дарена от същите на дружеството, а цялата сграда служела за задоволяване нуждите на двамата съдружници, семействата им и други дружества собственост на семейство Г.. След смъртта на съдружника К. Г. на **** г. между наследниците му и другия съдружник Я. К. възникнал спор по повод встъпване на наследниците в членство с ответното събирателно дружество. Поради влошените отношения преживелият съдружник и управител Я. К. неоснователно отказвал да допусне наследниците на починалия съдружник до сградата и пречатствал ползването на отделни помещения за осъществяване на търговска дейност на дружествата, собственост на семейство Г.. Твърди се, че на 12.12.2018 г. Я. К., действащ в качеството на управител на ответното дружество, насилствено и по скрит начин преустановил достъпа до складовото помещение, ползвано от ищеца, в което към този момент се съхранявали 17 000 бр. опаковки от продукта „Пара 7“ с единична продажна цена на едро чрез дистрибутор от 20 лв. без ДДС и на дребно – 25 лв. без ДДС, при средна себестойност от 2,56 лв. Достъпът бил ограничен посредством подмяна на ключалката на вратата на склада, както и чрез монтиране на ключалка и заключване на вратата на помещението за фитнес, през което следва да се премине, за да може фактически да се осигури достъп до складовото помещение. До 10.12.2018 г. ищцовото дружество осъществявало „Система за самоконтрол“, като след тази дата, поради ограничаване на достъпа до помещението, нямало възможност да ползва склада и да изпълнява условията за съхранение на стоката, поради което било в невъзможност да гарантира съответствието на стоката с изискванията на закона и било длъжно да я унищожи. След многократни искания ищецът получил достъп до помещението на 21.05.2019 г., когато било отворено с помощта на ключар, като бил съставен констативен нотариален протокол. Била установена складова наличност от 270 кашона стока с общо 13 500 бр. опаковки от продукта „Пара

7“, като липсвали 3 500 бр. артикули. Твърди се, че от датата на отнемане на фактическата власт върху процесното складово помещение и съдържащите се в него стоки, ищецът не е могъл да изпълни сключени договори, по които се задължил да извършва доставка на продукта „Пара 7“ на свои клиенти, както следва: **1)** договор за покупко-продажба с „Иноко“ ЕООД за доставка на 1000 бр. артикула на обща стойност 20 000 лв. без ДДС, като за неизпълнението на договора ищецът заплатил неустойка в размер от 1 200 лв.; **2)** поръчка по протокол за доставка 09/2019 г. за доставка на 100 бр. артикула на обща стойност 2 000 лв. без ДДС; **3)** поръчка по протокол за доставка 10/2019 г. за доставка на 100 бр. артикула на обща стойност 2 000 лв. без ДДС; **4)** поръчка по протокол за доставка 11/2019 г. за доставка на 100 бр. артикула на обща стойност 2 000 лв. без ДДС; **5)** поръчка по протокол за доставка № 12/18.02.2019 г. за доставка на „Биобаланс“ ЕООД 200 бр. артикула на обща стойност 4 000 лв. без ДДС; **6)** поръчка обективизирана в протокол за доставка № 14/2019 г. за доставка на 100 бр. артикула на обща стойност 1 667 лв. без ДДС; **7)** поръчка по фактура № 8/03.02.2019 г. за доставка на 200 бр. артикула на обща стойност 4 000 лв. без ДДС. Поради това са предявени следните искове за заплащане на парични суми, заедно със законната лихва от подаване на исквата молба до изплащането:

1) главен частичен иск за заплащане на сумата 25 100 лв., представляваща част от сумата 43 520 лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди от нарушаване на устен договор за заем за послужване от 20.10.2017 г. на складово помещение, находящо се в гр. ***, ул. „****“ № ***, изразяващи се в понесени загуби от негодни за употреба стоки, поради невъзможност да бъдат изпълнявани условията за съхранение на стоката (билкова тинктура „Пара 7“), находяща се в складовото помещение;

2) евентуален иск за заплащане на сумата от 9 156 лв., представляваща обезщетение за причинени вреди от нарушаване на същия договор, изразяващи се в претърпяна загуба – стойността на липсващите 3 500 бр. опаковки от билкова тинктура „Пара 7“ от складовото помещение, докато ответникът е осъществявал фактическа власт върху него;

3) евентуален частичен иск за заплащане на сумата от 25 100 лв., представляваща част от сумата 43 520 лв., представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди от непозволено увреждане – понесени загуби от негодни за употреба стоки, поради невъзможност да бъдат изпълнявани условията за съхранение на стоката (билкова тинктура „Пара 7“), находяща се в същото складово помещение;

4) иск за заплащане на сумата 1 200 лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди от нарушаване на същия договор, изразяващи се в претърпяна загуба от заплащане на парична неустойка по сключен договор от 4.12.2018 г. с „Иноко“ ЕООД;

5) иск за заплащане на сумата 35 667 лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди от нарушаване на същия договор, изразяващи се в пропуснати ползи по договор за доставка от 4.12.2018 г. с „Иноко“ ЕООД, по договори по протокол за доставка 09/2019 г., протокол за доставка 10/2019 г., протокол за доставка 11/2019 г., протокол за доставка 12/18.02.2019 г., протокол за доставка 14/2019 г. и по проформа фактура № 8/3.02.2019 г.

Не е спорно, а и от вписванията в електронния Търговски регистър се установява, че ищецът „Хелианти“ ООД е регистриран на 31.08.2017 г. с ЕИК – 204743626, със седалище и адрес на управление – гр. София, район „Красна поляна“, ул. „****“ № ***. Капиталът на дружеството е 1000 лв., разпределен между тримата съдружници както следва: А. Г. П. – 350 лв., И. К. Г. – 350 лв. и Н. Г. Г. – 300 лв. Управител на дружеството е съдружникът А. П..

От вписванията по партидата в ТР на ответното събирателно дружество „Интелсофт – Г., К. и Сие“ се установява, че първоначално с решение от 9.05.1989 г. по ф.д. № П-56/1989 г. на Окръжен съд – гр. Толбухин на осн. чл. 57 от Указ № 56/1989 г. за стопанската дейност по искане на Я. И. К. е била регистрирана еднолична фирма на граждани „Интелсофт“ със седалище в гр. ***, представлявана от Я. К., с предмет на дейност – проучване, проектиране, програмиране, инсталиране, внедряване и разпространение на програми, програмно-технически системи, модули към тях и програмно-технически услуги. С решение от 8.12.1989 г. едноличната фирма е пререгистрирана в колективна фирма, а за нов съучредител е вписан К. И. Г., при съвместно представителство от двамата учредители. С влизането в сила от 1.07.1991 г. на Търговския закон посочената фирма е продължила дейността си като събирателно дружество на осн. § 8, ал. 1, т. 2 от ПЗР на ТЗ. С решение от 23.11.1995 г. по ф.д. № 14644/1995 г. на СГС е вписана промяна в седалището на дружеството – от гр. Добрич в гр. София. С решение от 8.08.1996 г. е вписана промяна в начина на управление и представителство – заедно и поотделно от двамата съдружници. С решение от 6.04.2000 г. е вписана промяна в наименованието на дружеството – на „Интелсофт – Г., К. и Сие“. Дружеството е пререгистрирано без промени по реда на ЗТР на 11.06.2008 г. с ЕИК – 020107390. На 18.03.2009 г. е вписана промяна в адреса на управление – на гр. София, район „Красна поляна“, ул. „****“ № ***.

Видно от удостоверение за наследници № 6450/11.11.2019 г. /л. 353 от делото на СГС/ съдружникът К. И. Г. е починал на ***** г., като негови наследници са съпругата му Н. Г. Г. и децата му И. К. Г. и М. К. Г..

Със заявление № 20180716151128 наследниците на К. Г. чрез упълномощен адвокат са поискали да бъдат вписани за съдружници в ответното СД, като И. Г. бъде вписан и за съуправител на дружеството на мястото на К. Г.. Регистърното производство по същото е спряно на осн. чл. 19, ал. 6 ЗТРЮЛНЦ с определение от 18.07.2018 г. по т.д. № 1517/2018 г. на СГС, потвърдено с определение от 4.10.2018 г. по т.д. № 4384/2018 г. на САС, по искане на съдружника Я. К. до приключване на производството по искова молба с вх. № 98402/17.07.2018 г. на СГС, по която е образувано т.д. № 1521/2018 г. на СГС, VI-6 състав, имащо за предмет предявени от Я. К. срещу дружеството искове за прогласяване на нищожността, евентуално отмяната на решенията по протокол от 9.07.2018 г. на общото събрание на съдружниците относно признаването на качеството на съдружници и вписването като такива на наследниците на К. Г., избора на И. Г. за управител и приемането на нов дружествен договор. Производството по т.д. № 1521/2018 г. е било прекратено на осн. чл. 129, ал. 3 ГПК с разпореждане от 29.03.2021 г., влязло в сила на 10.07.2021 г. Междувременно регистърното производство по същото заявление е било спряно и с определение от 28.05.2021 г. по т.д. № 925/2021 г. на СГС до приключване на т.д. № 371/2021 г. на СГС, образувано по предявени от Я. К. срещу дружеството искове за установяване, че между съдружника Я. К. и наследниците на К. Г. не са възникнали вътрешни отношения на съдружници в СД, както и за установяване, че дружественият договор от 9.07.2018 г., заявен за вписване в ТР и обективираният в него решения за приемането на наследниците на К. Г. за съдружници и взетото от тях решение за избор на нов управляващ и представляващ дружеството, са приети без съгласието на съдружника Я. К. и в нарушение на членствените му права и дружествения договор.

Със заявление № 20180831135152, подадено от адвокат, упълномощен от управителя Я. К., е поискано вписване на промени по партидата на ответното дружество – на наименованието на „Интелсофт – К. и Сие“, заличаване на К. Г. като съуправител и съдружник, заличаване на начина на представителство „заедно и поотделно“, вписване като съдружника на И. Я. К. – Л.. Вписването

е поискано въз основа на представен протокол от 25.07.2018 г. на общо събрание на дружеството, обективизиращо решения единствено на присъствалия на събранието Я. К.. Регистърното производство по същото е спряно на осн. чл. 19, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ с определение от 12.09.2018 г. по т.д. № 1860/2018 г. на СГС по искане на Н. Г., И. Г. и М. Г. до приключване на производството по т.д. № 1521/2018 г. на СГС, VI-6 състав. Впоследствие регистърното производство е спряно с определение от 23.03.2021 г. по т.д. № 490/2021 г. на СГС по искане на същите лица до приключване на производството по т.д. № 1313/2021 г. на СГС, образувано по предявени от наследниците на К. Г. срещу ответното дружество установителни иски за установяване съществуването на техните членствени правоотношения с дружеството, които иски са уважени с решение от 25.01.2023 г. на т.д. № 1313/2019 г. на СГС, което не е влязло в сила към днешна дата. От това производство е отделен предявен от същите ищци иск по чл. 95, ал. 2 ТЗ за изключване на съдружника Я. К., по което е образувано т.д. № 2370/2020 г. на СГС, което е било спряно на осн. чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК до приключване на т.д. № 1313/2019 г. Същите промени са били заявени за вписване и с последващо заявление № 20190411125309 на същия заявител, по което е постановен отказ от 12.04.2019 г.

По делото е представен нотариален акт № 140/30.05.2008 г., том I, рег. № 2571, нот. д. № 134/2008 г. на нотариус В. А., с който Я. И. К., И. К. К., К. И. Г. и Н. Г. Г. са дарили на СД „Интелсофт – Г., К. и Сие“ следния техен съсобствен недвижим имот: **офис сграда с жилища на четири етажа**, изградена до степен „груб строеж“, с РЗП 2621,77 кв. м., заедно с правото на строеж върху дворното място, в което е построена сградата, съставляващо УПИ XII-458, находящ се в гр. ***, ул. „****“ № 21, в кв. 2 по плана на м. НПЗ „Средец“, цялото с площ от 780 кв. м. От описанието на представените пред нотариуса документи е видно, че земята е била придобита с нотариален акт № 124, том III, рег. № 13059, нот. дело № 428/1999 г. на нотариус В. А., а сградата е била изградена въз основа на разрешение за строеж № 386/30.03.2001 г., като за завършването и до степен „груб строеж“ е било издадено удостоверение от 23.04.2007 г. по чл. 181 ЗУТ.

За същата сграда в частта относно сутеренния, партерния, първия и втория етажи е бил издаден в полза на ответното дружество констативен нотариален акт за собственост № 067/30.04.2009 г., том I, рег. № 1226, нот. д. № 065/2009 г. на нотариус В. А., като е посочен актуалният административен адрес на сградата – гр. ***, ул. „****“ № *** /стар № 21/. От описанието на представените пред нотариуса документи е видно, че сградата е била въведена в експлоатация с разрешение за ползване № СТ-05-186/2009 г. на ДНСК.

С уведомление за пускане на пазара на хранителна добавка с вх. № 4532/18.12.2017 г., подадено до ОДБХ София град, ищецът „Хелианти“ ООД е заявил, че считано от 28.12.2017 г. предстои пускането на пазара в Република България за първи път на хранителна добавка – паразитоцид с марка PARA 7 на билкова основа, която допринася за изчистване на организма от ненужните продукти, получени в резултат от обмяна на веществата; подпомага нормалното функциониране на храносмилателната система; има имуностимулиращ и имуномодулиращ ефект. Посочено е, че по възлагане на ищеца производството на продукта ще се извършва от „Ви Бранд Индъстрис“ ЕООД – гр. София.

Между двете дружества е бил сключен договор за изработка на стоки от 13.07.2017 г., според приложение № 1 от който е уговорено възнаграждение в размер на 2,04 лв. без ДДС – за всеки произведен артикул и пакетиране на хранителната добавка „Пара 7“, а според приложение № 2 са поръчани общо 20 000 артикули /л. 357 – 358 от делото на СГС/. Представено е и възлагателно

писмо с изх. № 1/14.12.2017 г. от ищеца до „Ви Бранд Индъстрис“ ЕООД за производство и пакетиране на същата хранителна добавка /л. 359 – 360 от делото на СГС/.

Видно от свидетелство за регистрация на марка с рег. № 104726/8.03.2019 г. и заявление за регистрация с вх. № 151441/13.07.2018 г. ищецът е регистрирал в Патентното ведомство словна марка „ПАРА – 7“ /PARA – 7“/ за стоки клас 05.

Представено е удостоверение за регистрация на обект за търговия на едро с храни № 47602/11.07.2018 г., издадено от Областна дирекция по безопасност на храните София град към БАБХ. Видно от същото по заявление с вх. № 43227/4.07.2018 г. на ищеца „Хелианти“ ООД е бил регистриран „склад за търговия на едро с храни от неживотински произход“, находящ се в гр. ***, ул. „****“ № ***, за храни от група Ф, включващи – храни със специално предназначение – диетични, детски храни, хранителни добавки, добавки в храни и храни за специални медицински цели. Удостоверението е издадено въз основа на протокол от 10.07.2018 г. за проверка на обекта, в който е посочено, че същият отговаря на нормативните изисквания, като е представена система за управление безопасността на храната.

Представени са и следните фактури, издадени от „Ви Бранд Индъстрис“ ЕООД с получател ищеца: **1)** проформа фактура № 12/17.10.2017 г. и фактура № 174/11.01.2018 г. за сумата 14 688 лв. с ДДС – авансово плащане за изработка на 20 000 бр. хранителна добавка с обезпаразитяващ ефект; за плащането на същата сума от ищеца е представено платежно нареждане от 18.10.2017 г. с посочено основание – проформа фактура № 12/17.10.2017 г.; **2)** фактура № 175/11.01.2018 г. за сумата 30 355,20 лв. с ДДС – доплащане за изработка на Пара 7 – 18 400 бр., която сума е платена с платежно нареждане от 12.01.2018 г.

По реда на чл. 192 ГПК е представен двустранно подписан приемо-предавателен протокол от 26.02.2018 г., според който третото лице „Ви Бранд Индъстрис“ ЕООД е предал на ищеца 18 378 бр. продукт „Пара 7“.

Представена е и проформа фактура от 9.10.2017 г., издадена от „Хърс Комерс“ ЕООД с получател ищеца за сумата 2 106 лв. – за доставка на билки /сушен слънчоглед венчелистчета, пъпки карамфил и корен оман/, която сума е платена платежно нареждане от 10.10.2017 г.

Представени са инвентаризационни описи от 4.09.2018 г., 10.12.2018 г. и 21.05.2019 г. и сравнителни ведомости въз основа на тях на ищеца за стопанисвания от него склад за търговия на едро с хранителни добавки, находящ се в гр. ***, ул. „****“ № ***. Според опис от 10.12.2018 г. е установена наличност на 17 000 бр. артикули „Пара 7“, като документът е подписан от А. П., М. Б., С. Ц. и И. Г.. Според опис от 21.05.2019 г. е установена наличност на 13 500 бр. артикули „Пара 7“, като документът е подписан от А. П., М. Д., А. В. /инспектор от ОДБХ София град/, И. Г. и Б. Н. /юрисконсулт в кантората на нотариус Н./. Според сравнителна ведомост от 21.05.2019 г. налице е липса на 3 500 бр. артикули на стойност 87 500 лв.

Представен е протокол за несъответствие от 20.03.2019 г. и лист за коригиращи/превантивни действия от 20.03.2019 г., съставени от А. П. – управител на ищцовото дружество, в който е посочено, че поради спрян достъп до склада, невъзможност да се проследи температурата на продукта „Пара 7“ при складиране, невъзможност да се попълни протокол за съответствие е необходимо да се бракува и унищожи остатъчната продукция. Посочено е, че е съгласувано с инспектори в БАБХ.

Представен е договор № 26/4.12.2018 г., с който ищецът „Хелианти“ ООД се е задължил да

продаде и достави на „Иноко“ ЕООД 1000 бр. артикули от препарат „Пара 7“ с единична цена от 20 лв. без ДДС или общо 20 000 лв. без ДДС и 24 000 лв. с ДДС. Срокът за доставка е уговорен до 5.02.2019 г. Според чл. 6.1 за неизпълнението на договора **купувачът** дължи неустойка в размер на 5 % от стойността на стоките с включен ДДС. Според представена разпечатка от електронно писмо от 7.02.2019 г., в което е посочено, че изхожда от името на Я. Ж. – управител на „Иноко“ ЕООД, срещу ищеца е предявено искане за заплащане на неустойка в размер на 5 % от уговорената цена за неизпълнението на същия договор в срок до 11.02.2019 г. С преводно нареждане от 12.02.2019 г. ищецът е превел на „Иноко“ ЕООД сумата 1 200 лв. – за неустойка по този договор.

Представени са и следните протоколи – искания за доставка на стоки, подписани от управителя на ищеца и от физическо лице – получател, в които е посочено, че получателят декларира, че продавачът на посочената дата не е могъл да предостави исканите в таблицата бройки „Пара 7“, поради невъзможност на продавача да достъпи склада, където се намира исканата стока, както следва: **1)** протокол № 9/2019 г. – с получател Е. Д. за 100 бр. артикули на стойност 2 400 лв. с ДДС, за дата 16.01.2019 г.; **2)** протокол № 10/2019 г. – с получател М. Д. за 100 бр. артикули на стойност 2 400 лв. с ДДС за дата 16.01.2019 г.; **3)** протокол № 11/2019 г. – с получател С. Ц. за 100 бр. артикули на стойност 2 400 лв. с ДДС за дата 5.02.2019 г.; **4)** протокол № 12/2019 г. – с получател „Ремедия 97“ ЕООД за 200 бр. артикули на стойност 4 800 лв. с ДДС за дата 18.02.2019 г.; **5)** протокол № 14/2019 г. – с получател Н. Г. за 100 бр. артикули на стойност 2 000 лв. с ДДС за дата 5.02.2019 г.; **6)** проформа фактура /протокол № 8/3.02.2019 г./ – с получател Д. Р. за 200 бр. артикули на стойност 4 800 лв. с ДДС за дата 3.02.2019 г.

С писмо с изх. № 710/2.07.2018 г. /л. 111 от делото на СГС/ управителят на ответника Я. К. е поканил Н. Г. Г. в 30-дневен срок да освободи ползваните от нея помещения в процесната сграда. Според обратната разписка същото е връчено на адресата на 4.07.2018 г. срещу подпис.

Със заповед № 51/21.09.2018 г. на управителя на ответното дружество е бил регулиран пропускателния режим през служебния вход на процесната сграда, като е наредено: 1) да се допускат само служители на дружеството; 2) служебните лица, представители на държавни и обществени организации, да се допускат след като се легитимират; 3) настоящи и потенциални клиенти, партньори и други контрагенти на дружеството да се допускат само след санкция и при лично придружаване от служители на дружеството; 4) за всички случаи, извън горните, достъпът да се осъществява след одобрение на управителя за всеки отделен случай. Контролът по изпълнението на заповедта е възложен на Ж. К. – асистент офис.

Със заповед № 57/12.12.2018 г. на управителя на ответното дружество е наредено достъпът до помещенията на фитнеса да бъде ограничен, като входната врата бъде заключена и ключовете да се предадат на управителя, като за подхода към помещението да се осигури видеонаблюдение, а влизането във фитнеса да се извършва само след разрешение на управителя. В мотивите на заповедта е посочено, че тя се издава във връзка с неизяснен произход и съдържание на стоки, вещества, суровини, материали и др., намиращи се в помещенията, определени за фитнес в сутерена на сградата на ответното дружество и с оглед опазване на здравето на работещите и живущите в сградата.

Представена е покана /л. 43 – 44 от делото на СГС/ от А. П. – управител на ответното дружество до Я. К. – управител на ищцовото дружество, връчена по реда на чл. 18, ал. 5 ЗЧСИ на 20.12.2018 г. С поканата е поискано незабавно предаване на ключовете на помещението с площ от 12 кв. м., разположено на сутеренния етаж на процесната сграда, което се ползвало от ответното дружество

и в което се съхранявала стока на стойност над 500 000 лв., като същото било регистрирано в ОДБХ.

Представена е покана с изх. № 14/25.03.2019 г. /л. 128 от делото на СГС/, изпратена чрез електронно писмо от 25.03.2019 г. до адв. М. Е.-Т., с която управителят на ответното дружество е поискал от ищцовото дружество да се яви на 15.05.2019 г. от 10:30 ч. в сутерена на процесната сграда, където да отключи помещение, състоящо се от съблекалня и душ, да изнесе вещите, които се съхраняват там и да предаде ключовете и помещението на собственика – ответното дружество. Предложени са и други алтернативни дати, както и трети вариант – за сключване на договор за наем за 60 лв. месечно.

Представен е констативен нотариален протокол от 5.03.2019 г. на нотариус С. К., съставен по молба на Н. Г. Г. А. Г. П. и И. К. Г.. В същия е посочен, че нотариусът посетила процесната сграда на посочената дата около 14:25 ч., като молителите я завели до сутеренния етаж, където било констатирано, че стъклената входна врата на фитнеса била заключена, а от вътрешната ѝ страна е залепена заповед № 57/12.12.2018 г. на управителя на ответното дружество. В същото време се появил и самият управител Я. К., когато Н. Г. попитала дали може да влезе в офиса и складовото помещение, където се намирали нейни книги и стока, свързана с дейността ѝ като лекар, а управителят К. отговорил, че ще ги пусне в помещенията, собственост на ответното дружество, за да си вземат стоката само след предварителна писмена уговорка с него.

Представени са и констативни нотариални протоколи от 15.05.2019 г. и 21.05.2019 г. на нотариус Б. Н., в които са отразени обстоятелства относно опити за отваряне на процесното складово помещение в присъствието на управителите на двете насрещни страни и на други лица. Според протокола от 15.05.2019 г. въпросното помещение е част от самостоятелен обект – недовършен фитнес, находящ се в полуподземния етаж на сградата, състоящ се видимо от 5 помещения, три от които с врати, останалите с отвори за врати, а целият обект е с външна стъклена врата. Управителят на ответника Я. К. заявил, че с починалия съдружник К. Г. са имали устна уговорка едно от помещенията в този обект да служи за склад на едро за хранителна добавка, продавана от „Хелианти“ ООД. Заявил, че през м. 12.2018 г. е заключил външната стъклена врата на „фитнеса“ и не допуска никого до него, за да нямат достъп до помещенията и хората, които влизат в сградата. Обяснил и, че е заключил външните врати и на други помещения в сградата на същия етаж и на други етажи, като няколко пъти поканил управителя на „Хелианти“ ООД да се вземе стоката от процесното помещение. Помещението не е било отворено, тъй като нито един от двата ключа, държани от управителката на ищеца А. П. не могли да отключат, а управителят на ответника Я. К. заявил, че всички 3 бр. ключове били предадени на домакина П. Д., а той заявил, че ги предал на Н. Г. – съпругата на починалия съдружник К. Г.. Присъстващият И. Г. извикал ключар, за да отвори помещението, но Я. К. не му разрешил, като казал, че първо ключарят трябвало да направи експертиза дали държаните от А. П. ключове са от този патрон, дали са манипулирани, какъв модел е патронът – стар или нов. За същото събитие е бил съставен и констативен протокол № 0016148/15.05.2019 г. от инспекторката от ОДБХ А. В..

Според нотариалния протокол от 21.05.2019 г. в присъствието на същите лица и на инспекторката от ОДБХ А. В., както и на други лица, вратата на процесното помещение е била отворена от ключар чрез разглобяване и счупване на патрона. В склада влезли А. П., нотариусът и нейният юриконсулт Б. Н. и инспекторът от ОДБХ. Инспекторът отбелязала в своя протокол, че помещението отговаря на всички изисквания за склад за съхранение и продажба на едро за

хранителни добавки от неживотински произход; помещението е с подходящи стени, подове и тавани, обезопасено осветление, стоката е надлежно подредена на дървени скари и/или летви и е етикетирана – всеки кашон с наименованието на продукта, номера на партидата L822, баркод, съдържанието на всеки кашон и срока на годност – до м. 02/2021 г. Отворен бил произволен кашон, от който се взела една опаковка, като се установило, че е надлежно етикетирана и върху нея са отбелязани специалните условия за съхранение – на български и английски език било записано, че стоката следва да се съхранява на място, недостъпно за деца, да не се загрява, да се пази от пряка слънчева светлина и на сухо място, чиято температура е под 25 °C. Температурата в склада били измерена с термометър, който показал 21 – 22 °C, като прозорците на помещението били затворени, а имало и източник на вода. Преброени били 270 кашона със стока, която не била изнасяна от склада. Управителят на ответника Я. К. заявил, че стоката на „Хелианти“ ООД пребивава на незаконно основание в склада и следвало незабавно да я изнесат от там, като оспорил твърдението на И. Г., че такова основание имало – устен договор за заем за послужване. След възникнал спор между присъстващите били извикани полицаи, по чието предложение спорещите подписали протокол и заключили и запечатали склада със стоката, а трите ключа от новия патрон на вратата били предадени на И. Г..

За същото събитие е бил съставен и констативен протокол № 0018451/21.05.2019 г. от инспекторката от ОДБХ А. В..

Представени са и множество други писмени доказателства с различна степен на относимост към предмета на доказване по настоящото дело, които при необходимост ще бъдат анализирани по-долу, а именно: правила за добри хигиенни практики от 4.07.2018 г. на ищцовото дружество за процесното складово помещение; молба за становище от 13.05.2019 г. на А. П. до директора на БАБХ; писмо – отговор с изх. № 2842-КХ/28.05.2019 г. на зам. изпълнителния директор на БАБХ; електронно писмо от 14.09.2018 г. от Я. К. до И. Г. с приложения към него писма с изх. № 725/14.09.2018 г. и изх. № 726/14.09.2018 г.; молба за преносимост на телефонни номера от 19.11.2018 г. от управителя на ищеца до управителя на ответника; отговор с изх. № 755/12.12.2018 г. на управителя на ответника; жалба с вх. № 763/23.01.2019 г. на управителя на ответника до ОДБХ София; покана – молба с изх. № 18/3.04.2019 г. на управителя на ответника; електронно писмо от 5.04.2019 г. на адв. М. Т. и приложена към него проформа фактура № 228/26.03.2019 г.; електронно писмо от 9.04.2019 г. на управителя на ищеца; жалба с вх. № 70-1909/8.04.2019 г. на ответника до министъра на земеделието и храните; заповед № РД-11-744/16.04.2019 г. на изпълнителния директор на БАБХ; протокол от 17.04.2019 г. на комисия от служители на БАБХ; писмо с изх. № 2359-10/3.05.2019 г. на БАБХ; молба с вх. № 3901/13.05.2019 г. на управителя на ответника до ОДБХ София; електронно писмо от 17.05.2019 г. на управителя на ответника до нотариус Н. с приложена към него предварителна позиция; молба с вх. № 4148/20.05.2019 г. на управителя на ответника до БАБХ; електронно писмо от 20.05.2019 г. от управителя на ответника до управителя на ищеца; протокол от 21.05.2019 г., подписан от управителите на двете дружества; декларация от 21.05.2019 г. на Г. С. с нотариална заверка на подписа; нотариална покана от 9.08.2019 г. от управителя на ответника до управителя на ищеца, съдържащо искане за предаване на владението на три обекта в процесната сграда – апартамент А мезонет на 3 и 4 етажи; помещения № 14 и 15 на първи етаж и помещение № 9-11 – гардероб с душеве на сутерена с площ от 9,19 кв. м.; препис от искова молба с вх. № 2029867/12.11.2019 г., по която е образувано гр.д. № 65038/2019 г. на СРС, с която Н. Г. Г. е предявила срещу ответното дружество иск по чл. 227 ЗЗД за отмяна на дарението по нотариален акт № 140/30.05.2008 г. до размера на 1/4 ид. част;

електронно писмо от 12.11.2019 г. на адв. М. Е.-Т. до управителя на ответника; констативен нотариален протокол от 13.11.2019 г. на нотариус А. И.; баланс и отчет за приходите и разходите на ищеца към 31.12.2018 г.; акт за прихващане или възстановяване № П-22221118086514-004-001/4.06.2018 г., издаден от НАП – ТД София; уведомление с изх. № 64/11.11.2019 г. на управителя на ответника до ОДБХ – София град; писмо с изх. № 6530-КХ/19.11.2019 г. на БАБХ; писмо с изх. № 738/26.10.2018 г. на управителя на ответника до адв. М. Е.-Т. с приложени към него документи; копие на част от архитектурния проект на процесната сграда относно сутеренния етаж; решение от 24.07.2019 г. по гр. д. № 2051/2019 г. на СРС; искане с вх. № 10311/2.12.2019 г. на управителя на ответника до ОДБХ София; уведомление с изх. № 13/7.01.2020 г. на ОДБХ София град до ответника; протокол с изх. № 103/16.10.2020 г. на ответното дружество за монтиране на термометър на вратата на процесното складово помещение; фактура № 23174/12.08.2019 г., издадена от „Микросис Ко“ ЕООД; декларация за съответствие от 12.08.2019 г.; покана-уведомление с изх. № 102/15.10.2020 г. на управителя на ответника до управителя на ищцовото дружество чрез адв. М. Е.-Т., която е била изпратена на електронен адрес на последния; справки-извлечения от електронната база данни на „Еконт Експрес“ ООД и „Спиди“ АД за изпратени от ищеца пратки за периода 1.02.2018 – 31.10.2020 г.; констативен нотариален протокол от 20.10.2020 г. на помощник-нотариус на нотариус В. М. с приложени към него фактура № 200523/22.06.2020 г., фактура № 200554/6.07.2020 г., фактура № 200644/7.08.2020 г.; констативен нотариален протокол от 20.10.2020 г. на помощник-нотариус на нотариус В. М., с което е удостоверено част от съдържанието на Интернет страница на ищцовото дружество, в която е посочено, че са налични 308 бр. от продукта „Пара 7“; протоколи № 1/30.07.2018 г., № 6/18.10.2018 г., № 8/25.11.2018 г., № 9/3.12.2018 г., № 43/3.11.2019 г., № 7/30.01.2019 г., № 17/7.03.2019 г., № 25/22.05.2019 г., № 32/30.07.2019 г. и № 4/29.01.2020 г., с които ищцовото дружество е предало на Н. Г. общо 1 800 бр. от продукта „Пара 7“, партида L822, с годност до м. 02/2021 г.; електронно писмо от 25.10.2020 г. с приложени към нея молба с вх. № 104/25.10.2020 г. на Х. О. до адв. М. Е.-Т. и предложение от 9.02.2019 г. на Я. К.; покана от адв. М. Е.-Т. до ответното дружество, връчена на 22.04.2020 г. по реда на чл. 18, ал. 5 ЗЧСИ; удостоверение с изх. № 25-799/1/7.05.2021 г. на Столична РЗИ; справки-декларации по ЗДДС на ищцовото дружество за периода от м. 02.2018 г. – м. 10.2020 г.

В първоинстанционното производство са приети множество заключения на съдебни експертизи. Според заключението от 13.10.2020 г. на съдебно-счетоводна експертиза, извършена от вещото лице С. Ф., на база данните в счетоводството на ищеца придобитата от ищеца стока /артикули „Пара 7“/ по договор от 13.07.2017 г., сключен с „Ви Бранд Индъстрис“ ЕООД, и приемо-предавателен протокол от 26.02.2018 г. е осчетоводена по дебита сметка 304/1 „Стоки“, като са заприходени 18 378 бр. артикули на обща стойност 38 312,62 лв. От същите до 12.12.2018 г. са продадени от ищеца 376 бр. артикули на стойност 6 604,50 лв., осчетоводени по кредита на сметка 702/1 „Приходи от продажби на стоки“. Според вещото лице стойността на придобиване на 1 бр. продукт „Пара 7“ е 2,18 лв. без ДДС или 2,616 лв. с ДДС, изчислен въз основа на общите разходи за производството /48 081,14 лв./ спрямо общия брой от 18 378 артикули. Продажната цена в полза на дистрибутор е 20 лв. без ДДС, в полза на клиент – физическо лице е 25 лв. без ДДС, а в полза на д-р Н. Г. са продавани на специална цена от 16,67 лв. без ДДС. Установено е, че фактури № 174/11.01.2018 г. и № 175/11.01.2018 г. и кредитно известие към последната № 199/26.02.2018 г., издадени от „Ви Бранд Индъстрис“ ЕООД, са осчетоводени при ищеца по сметка 401 „Доставчици“ и са включени в дневника за покупки за м. 02.2018 г. с поредни номер 3, 4 и 7, който заедно със справка-декларация по ЗДДС от 6.03.2018 г. е подаден в НАП, а ищецът е ползвал

данъчен кредит в размер на 7 498,22 лв. с отразяване на кредитното известие /-9,98 лв./. Според вещото лице сумите по двете фактури са преведени с платежни нареждания от ищеца в полза на доставчика на 18.10.2017 г. и 12.01.2018 г. Установено е, че сума в размер на 1200 лв., представляваща неустойка по договор от 4.12.2018 г. с „Иноко“ ЕООД, е осчетоводена при ищеца като задължение по кредита на сметка 401/1 „Доставчици“, а платената по банков път неустойка е осчетоводена като разход по дебита на сметка 602/14 „Разходи за външни услуги“. Установено е, че по счетоводни данни по сметка 304/1 „Стоки“ складовите наличности от продукта „Пара 7“ са както следва: към 4.09.2018 г. – 18 246 бр., 10.12.2018 г. – 18 122 бр., 31.12.2018 г. – 18 004 бр., 21.05.2019 г. – 17 820 бр.

Според допълнителното заключение от 14.04.2021 г. на ССЕ основанието на извършения банков превод по платежно нареждане от 18.10.2017 г. е проформа фактура № 12/17.10.2017 г. на стойност 14 688 лв. с ДДС, което напълно съответства на плащане по данъчна фактура № 174/11.01.2018 г. Ищцовото дружество не е било длъжно да извършва годишна инвентаризация съгласно чл. 28, ал. 2 ЗСч, а на вещото лице било съобщено от счетоводителя на дружеството, че не е получавал информация ръководството да е взело решение за извършване на такава и не е получавал документи за такава. Установено е, че по счетоводни данни в сметка 304/1 „Стоки“ за продукта „Пара 7“ са били заприходени: към 31.12.2018 г. – 18 004 бр. по средна цена от 2,0822 лв., на обща стойност 37 488,07 лв.; към 31.12.2019 г. – 17 459 бр. на стойност 36 353,26 лв.; към 30.10.2020 г. – 17 265 бр. на стойност 35 911,20 лв.; към 31.12.2020 г. – 17 194 бр. на стойност 35 801,48 лв. Вещото лице е установило, че на 27.07.2018 г. „Ви Бранд Индъстрис“ ЕООД е доставило на ищеца 1 229 бр. от продукта „Магнезиен детокс“ на стойност 1 904,95 лв., а в същата фактура било включено и префактуриране на кутии и листовки за 1 320 лв., като общата стойност на фактурата е 3 869,94 лв. с ДДС. Вещото лице е установило, че по счетоводните регистри на ищеца за периода 26.02.2018 – 12.12.2018 г. са отчетени приходи от продажбата на продукта „Пара 7“ на обща стойност 6 604,50 лв. за общо 376 бр., при средна продажна цена 17,57 лв. без ДДС. За цялата 2019 г. са отчетени приходи от продажбата на същия продукт за 11 242 лв. за общо 545 бр., при средна продажна цена 20,63 лв. без ДДС. За периода 1.01.2020 – 30.10.2020 г. са отчетени приходи от продажбата на продукта за 4 191,90 лв. за общо 194 бр. при средна продажна цена 21,61 лв. без ДДС.

Според допълнителното заключение от 16.03.2022 г. на ССЕ няма разлика между осчетоводените от ищеца по съответните приходни и разходни сметки фактури и дневниците за продажби и покупки по ЗДДС, като по всички издадени фактури е начислен ДДС, включен в съответните представени пред НАП справки-декларации. Според справка на НАП към 28.02.2022 г. ищецът няма задължения за данъци и осигуровки. За 2019 г. са отчетени продажби на 645 бр. от продукта „Пара 7“ на обща стойност 13 242 лв.

Според заключение от 8.04.2021 г. на съдебно-техническата експертиза, извършена от вещото лице П. Н., на 7.04.2021 г. е бил извършен оглед на процесното складово помещение в присъствието на представители на двете страни, което било запечатано с лепенки, върху които били поставени печати на двете дружества и подписи на техните управители. След отварянето на вратата вещото лице констатирало, че помещението отговаря на здравно-хигиенните изисквания за съхранение на продукта „Пара 7“, като същият се намирал в кашони върху дървени скари, покритието на пода, стените и тавана подлежало на почистване. Установено било, че в 264 кашона се съдържали по 50 бр. от продукта в кашон, а в един отворен кашон имало 49 бр., т.е. общото количество било 13 249 артикули. Цялото количество било от партида L822 и срок на годност до

м. 02/2021 г. Тъй като към момента на проверката срока на годност е бил изтекъл, вещото лице е посочило, че цялата стока е негодна за употреба понастоящем. В заседанието на 22.04.2021 г. вещото лице е допълнила, че според заложеното в системата за самоконтрол на ищцовото дружество за процесния склад периодично следва да се бъде поддържан в добро хигиенно състояние, да се следят параметрите за температура и влажност, като се водят дневници за температурен режим. Процесният продукт „Пара 7“ не е бързо развалящ се, а с категоричност годността му за разпространение може да се докаже чрез лабораторно изследване, ако бе в срока за годност. Според вещото лице освен изтичането на срока за годност, не е открила друга причина за негодността на стоките. В процесното помещение прозорците били затворени, като не видяла печка и климатик.

Според заключението от 24.01.2022 г. на съдебно-графологичната експертиза, извършена от вещото лице Д. В., подписът положен от името на Н. И. за „Ви Бранд Индъстрис“ ЕООД в договора от 13.07.2017 г. не е положен от същата. Подписите положени от името на Н. И. в приложение № 1 „Ценова листа“ и приложение № 2 „Заявка за изработка на стоки“ са положени от същото лице. Установено е, че подписът, положен от името на С. Б. за получател в протокол № 13/18.02.2019 г. не е положен от същата. Според вещото лице не съществуват разлики в текстовете и подписите, съдържащи се в оригинала на договора от 13.07.2017 г., и тези в преписа на договора, представен към исковата молба.

В производството пред СГС са разпитани свидетелите А. В., Г. С., С. Ц., М. Б., И. Г., Н. Г., П. Д., П. И. и Х. О.. Свидетелката А. В. заявява, че до 1.04.2020 г. е работила като инспектор в ОДБХ София град към БАБХ, като отговаряла за складовете за съхранение на храни от неживотински произход, по-специално хранителни добавки, намиращи се на територията на гр. София. Същата е проверявала процесното складово помещение през 2018 г. по повод заявлението за регистрацията му като обект, заедно със служителя Л. Б.. Същото се намирало в сутерена на сградата, до който имало свободен достъп, като се стигало по стълбище. Помещението отговаряла на изискванията за регистрация, като заявителят показал и документ, съдържащ системата за управление безопасността на храните, в който били описани всички неща, които се изискват, за да функционира обектът. През 2019 г. свидетелката ходила на няколко проверки на обекта. На 4.02.2019 г. посетила обекта във връзка с планова проверка, но не бил осигурен достъп, а управителят казал, че и той няма достъп. На 15.05.2019 г. обектът също не бил отворен, като имало представители и на двете спорещи страни. При проверката на 21.05.2019 г. обектът бил отворен, като било извършено преброяване на стоката в него – по кашони и бройки в кашон. Съставен бил протокол, който бил подписан и от свидетелката, която подписала и инвентаризационния опис № 2 /л. 344 от делото/. Също през 2019 г. свидетелката и други служители на БАБХ посетили обекта във връзка с искане за регистрация на същия от ответното дружество, но такава била отказана, тъй като същият вече бил регистриран от ищеца.

Свидетелят Г. С. заявява, че работи като ключар от 26 години. На 21.05.2019 г. бил извикан от Я. К. в процесната сграда за отваряне на помещение, което се намирало в мазето на сградата. Там имало и други лица – представители на двете страни, нотариус, както и друг ключар, а по-късно дошли и полицаи. В сутерена имало врата, през която се влизало в голяма зала, а в нея имало три странични помещения с еднакви врати. На свидетелят се предоставили няколко ключове, като не помни от кого точно, но макар, че били за същия модел патрони, както на вратата на процесното помещение, то нито един от тях не успял да отключи. След това свидетелят бил помолен да отвори вратата, което той направил като счупил патрона. Преди това свидетелят огледал патрона, но не

открил следи от интервенция върху него, сочещи на опити за насилствено отваряне, като патронът бил достатъчно тъмен.

Свидетелката С. Ц. заявява, че е дългогодишна пациентка на д-р Н. Г., като ползвала разработените от нея продукти „Пара 7“ и „Магнезиев детокс“. Свидетелката потвърждава, че е подписала инвентаризационен опис № 1/10.12.2018 г., като по молба на А. П. участвала в извършеното преброяване на стоката в склада на ищцовото дружество, а освен двете участвали и И. Г. и М. Б.. А. П. отключила вратата на склада, а същият се намирал във фоайе в сутерена, до което се стигало през отворена стъклена врата. Кашоните били кафяви на цвят, високи около 20 см. и били разположени на евро палети. И. местел кашоните, М. пишела, а свидетелката и А. П. броели кашоните. Свидетелката не била дистрибутор на продуктите на ищеца, а ползвала същите за лични нужди.

Свидетелката М. Б. заявява, че е съученичка и приятелка на д-р Н. Г., която имала фирма „Биобаланс“, чийто офис в два кабинета бил на втория етаж от процесната сграда. Свидетелката потвърждава, че е подписала инвентаризационен опис № 1/10.12.2018 г., който бил съставен по повод преброяване на стоката в процесния склад по молба на А. П.. Процесното помещение се намирало в сутерена на сградата, като свидетелката записвала бройките, които ѝ били казвани от А. и свидетелката С. Ц., които броели кашоните, а И. Г. смъквал кашоните от палетите. След като приключили с броенето се качили в жилището, където живеели А. и И., където документът бил написан на компютър и разпечатан, след което бил подписан. Свидетелката не знае колко броя артикули има в един кашон.

Свидетелят И. Г. – съдружник в ищцовото дружество и син на покойния К. Г., водещ съдебни дела с ответното дружество – също потвърждава подписа си в инвентаризационен опис № 1/10.12.2018 г., както и участието на посочените в него лица. Извършената инвентаризация на склада била във връзка с решение на съдружниците в ищцовото дружество от м. 12.2018 г. Решението било взето, тъй като била забелязана необичайна активност пред склада – с оглед монтирането на камера на 3.12.2019 г. и поставянето на ключалка на стъклената врата в подхода към склада, която до момента стояла свободно отворена. На 12.12.2018 г. преминавайки през сутерена на сградата от подземния паркинг свидетелят забелязал, че стъклената врата била заключена, а на нея била сложена заповед за ограничаване на достъпа. При инвентаризацията били преброени близо 340 кашона, а във всеки кашон имало по 50 бр. артикули. Свидетелят присъствал и на събитията от 15.05 и 21.05.2019 г. по повод отварянето на склада. На 15.05 свидетелят носел ключовете от склада, но нито един от тях не успял за отключи вратата. Направен бил неуспешен опит за отваряне с тях и на вратите на съседните две помещения. На 21.05 вратата била отворена, след като доведеният от Я. К. ключар разбил ключалката. Свидетелят заявява, че на сутеренния етаж имало повече от 9 врати към помещения, които вкл. и на процесния склад били от ПВЦ и с един и същи модел патрони от времето, когато е построена сградата. Свидетелят знаел и бил виждал, че при домакина на сградата П. Д. имало по един ключ от всяка врата, поставена в сградата. Свидетелят знаел, че управителят на ищцовото дружество е отправял искане до Я. К. под формата на нотариална покана да получи достъп до стоката, като такъв бил осигурен на 21.05.2019 г., но стоката не била вдигната, тъй като се водели процесуални действия от Прокуратурата и по настоящото дело, като предстоели експертизи за състоянието на стоката. Стоката била внесена в склада през м. 02.2018 г., а в пренасянето ѝ участвали много лица, вкл. свидетелят, Я. К., Н. Г., П. Д. и др. Н. Г. ползвала два кабинета на втория етаж, но нямала отношения към склада, който се ползвал само от ищеца.

Свидетелката Н. Г. заявява, че е съдружник в ищцовото дружество и създател на рецептата за хранителната добавка „Пара 7“. Според същата докато съпругът ѝ К. Г. е бил жив, съдружието му с Я. К. било отлично и равноправно, като двете семейства дарили по 50 % от процесната сграда на ответното дружество, където се чувствали у дома си и по това време всяка уговорка завършвала с думите „*нямам нищо против*“. През м. 08.2017г. бил сключен договор за производството на „Пара 7“, като се очаквало до 3 – 4 месеца продуктите да бъдат произведени. По този повод в началото на м. 09.2017 г. свидетелката, А. П. и домакина на сградата П. Д. се срещнали с Я. К., като му казали, че предстои да получат стока и го попитали дали има нещо против да сложат стоката в едно от отделенията в мазето, което към този момент било пълно с отпадъци, а той казал, че няма нищо против. Подобно съгласие и на двамата съдружници Я. К. и К. Г. било дадено и на 20.10.2017 г. на празненство по случай рождения ден на К. Г., когато било уточнено и кое помещение се предоставя за ползване. Впоследствие при получаването на стоката и нейното разтоварване Я. К. помагал с внасянето ѝ в помещението. На всички тези разговори присъствала и А. П., като според свидетелката К. разбрал, че става дума за нейното дружество „Хелианти“, а не за дейността на свидетелката. Една седмица преди получаване на стоката домакинът П. дал на свидетелката ключ от въпросното помещение в сутерена, който ключ тя използвала само, за да бъдат внесени дървени скари, на които да се сложат кашоните, а след това този ключ тя не го ползвала и той се съхранявал от нея вкъщи. Други два ключа домакинът предал на А. П.. През м. май 2019 г., след като с ключовете на А. П. не успели да отключат вратата на помещението, бил поискан и ключът на свидетелката, но той също не сработил. Около 4 месеца след смъртта на съпругът ѝ с писмо до свидетелката Я. К. поискал тя да напусне кабинетите на втория етаж, които ползвала за дейността на фирмата си „Биобаланс“, а на 26.09.2018 г. след завръщане от лятната си почивка свидетелката не била допусната да влезе в кабинетите от наети лица от Я. К., който заявил, че това го прави, тъй като синът ѝ И. не искал да работи повече за ответното дружество и му пречил на бизнеса. Според свидетелката не е имало искане до нея от К. да освободи складовото помещение.

Свидетелят П. Д. заявява, че живеел в един блок с Н. Г. и покойния К. Г., като отговаря за поддръжката на процесната сграда, вкл. за охраната, парното, климатичната инсталация, електро- и ВиК-инсталациите, а неговият кабинет бил в сутерена. Като такъв знаел всички помещения в сградата. През м. 02 или м. 03.2018 г. по молба на Н. Г. свидетелят помагал в разтоварването на доставена стока в кашони, за което на свидетеля била платено от същата. Кашоните били прибрани в процесното складово помещение в сутерена, което към този момент стояло незаклучено, а ключовете висели от вътрешната страна на вратата на помещението. След това вратата била заключена от Н. Г., която взела ключовете. Свидетелят не бил давал ключове от помещението на А. П., а тогава нищо не било казано за фирма „Хелианти“. През м. 05.2019 г. Я. К. извикал свидетеля в сутерена, където присъствала и А. П., която се развикала, че свидетелят ѝ дал два ключа от помещението, а третият останал при него, което свидетелят отрекъл. Според свидетеля за помещението ключове са имали само А. П. и Н. Г., като при него не се съхранявал резервен ключ от това помещение, въпреки, че по принцип имал такива от другите помещения в сградата. В процесното помещение нямало парно отопление, поради което нямало и нужда свидетелят да влиза там. През м. 12.2018 г. Я. К. заключил стъклената врата на входа на фитнеса, през който се минавало, за да се стигне до процесното складово помещение. Свидетелят не бил присъствал на опити на А. П. да влезе в сградата и да ѝ е отказано.

Свидетелката П. И. заявява, че от 2001 г. и понастоящем работи в ответното дружество като

консултант-внедрител на програмни продукти. Свидетелката не била чувала друго лице или фирма да ползва складово помещение в процесната сграда до 15.05.2019 г., когато била извикана да присъства като свидетел на събитията в сутерена. На стъклената врата на фитнеса била поставена заповед на Я. К., че достъпът до това помещение ще се разрешава след предварителна заявка до същия. По принцип в сградата се допускали външни лица, вкл. клиенти на ответното дружество, като това ставало до охранявания пропуск на входа в сградата, след което те се придружавали от служители на дружеството. Свидетелката не била присъствала на опити на А. П. да влезе в складовото помещение в сутерена. Свидетелката присъствала и на събитията от 21.05.2019 г., като чула Я. К. да приканва А. П. да изнесе стоката от помещението. Свидетелката присъствала и на събития на 13.11 и 13.12.2019 г., когато следвало да се вземат проби от стоката в склада, но това не се осъществило. Свидетелката била виждала А. П. да влиза в сградата, като на същия етаж, на който работела свидетелката, ползвала кабинети и Н. Г.. По принцип свидетелката не слизала в сутерена, където имал кабинет само П. Д..

Свидетелят Х. О. заявява, че от средата на 2019 г. е служител на ответното дружество като съветник и отговаря за сигурността. В задълженията му влизало да предпази дружеството от набезите на фамилията Г., като бил упълномощен да се занимава с всички въпроси, касаещи членовете на фамилията и техните фирми. Отговарял и за охранителната техника, монтирана в процесната сграда. След смъртта на К. Г. неговите наследници в началото на лятото на 2018 г. заявили желание да станат съдружници в ответното дружество, каквото желание заявил и свидетелят. Към онзи момент свидетелят считал, че И. Г. е най-подходящ за съдружник, но тъй като според изискване на Я. К. и на дружествения договор всеки съдружник не можел да има друг бизнес без съгласието на останалите съдружници, то се извършила проверка, която установила, че И. Г. има дружество, заедно с майка си и с А. П., с която живеел, а в предмета на това дружество имало думата „*програми*“. По този повод през м. 06.2018 г. за първи път свидетелят и Я. К. разбрали за ищцовото дружество „Хелианти“, регистрирано на същия адрес както ответното дружество. Процесната сграда имала два входа – вход А за служебната част с офисите и вход Б за четирите апартамента на третия и четвъртия етажи, в един от които живеел И. Г. със семейството си, а в друг живеел Я. К. със семейството си. След освобождаването на И. Г. като служител на ответното дружество вече трябвало да се внимава за неговото придвижване в сградата в тези части, които не са към апартаментите. По тази причина в края на м. 09.2018 г. управителят Я. К. издал заповед, която регламентирала реда за влизане в служебната част и необходимостта от разрешение. По настояване на свидетеля в края на м. 10.2018 г. била сложена и видеокамера на самия таван във фоайето пред фитнеса, където се намирали 7-8 по-малки помещения, измежду които и процесното складово помещение. Видеонаблюдението било към входа на фитнеса и се виждало кой влиза в него и дали внася и изнася нещо, както и към коя част на фитнеса ще се насочи, но не и в кое от малките помещения влиза. Системата за видеонаблюдение пазила записите до няколко дни, като веднъж при преглед на записите свидетелят видял, че на 3.12.2018 г. камерата е била обърната в друга посока от И. Г.. Свидетелят свалил три снимки от тези записи с цел да ги покаже на Я. К. и да бъдат използвани в полицията, защото вече имало висящи 4 полицейски преписки към този момент. Това мотивирало К. да издаде заповед за заключване на стъклената врата на фитнеса, а достъпът да става с негово разрешение. Камерата била свалена на 3.12, а на 12.12.2018 г. била сложена на стол зад вратата, като в този период не е имало работеща камера. Я. К. многократно канил И. Г. и А. П. да освободят процесното складово помещение и да изнесат стоката в него, за която се споменавало за пръв път в поканата, връчена му на 20.12.2018 г.

чрез ЧСИ. Г. и П. живеели във вход Б на ет. 3 и 4 в процесната сграда, където живеел и Я. К., но на последния етаж, като често се засичали в сградата. Според свидетеля И. Г. и А. П. си имали тяхна представа, че половината от сградата е тяхна, поради което било под достойнството им да искат разрешение за достъп от Я. К. до процесното помещение. Същите отказали да вдигнат стоката дори и след отваряне на склада на 21.05.2019 г. с помощта на ключар и в присъствието на нотариус и служител от ОДБХ, което А. П. оправдала с нуждата от извършване на проверка на стоката от БАБХ.

Други доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

I. По въззивната жалба

A) По предмета на делото

Съобразно неколkokратните уточнения на исковата молба предмет на разглеждане са няколко осъдителни обективно съединени искове за заплащане на различни парични суми. Част от исковете са кумулативно съединени, а други – евентуално съединени, като част от исковете са и частични.

При кумулативно съединяване са предявени следните искове на договорно основание: **1)** частичен иск за сумата 25 100 лв., представляваща част от обезщетение за претърпени вреди от нарушаване на устен договор за заем за послужване на помещение, изразяващи се в понесени загуби от негодни за употреба стоки, поради невъзможност да бъдат изпълнявани условията за съхранение на стоката в помещението; **2)** иск за сумата 1 200 лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди от нарушаване на същия договор, изразяващи се в претърпяна загуба от заплащане на парична неустойка по сключен договор от 4.12.2018 г. с „Иноко“ ЕООД; и **3)** иск за сумата 35 667 лв., представляваща обезщетение за претърпени вреди от нарушаване на същия договор, изразяващи се в пропуснати ползи по договор за доставка от 4.12.2018 г. с „Иноко“ ЕООД, по договори по протокол за доставка 09/2019 г., протокол за доставка 10/2019 г., протокол за доставка 11/2019 г., протокол за доставка 12/18.02.2019 г., протокол за доставка 14/2019 г. и по проформа фактура № 8/3.02.2019 г.

При евентуално съединяване спрямо първия посочен иск са предявени: **1)** иск за сумата от 9 156 лв., представляваща обезщетение за причинени вреди от нарушаване на същия договор, изразяващи се в претърпяна загуба – стойността на липсващи 3 500 бр. артикули от складовото помещение; и **2)** частичен иск за сумата от 25 100 лв., представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди от непозволено увреждане – понесени загуби от негодни за употреба стоки, поради невъзможност да бъдат изпълнявани условията за съхранение на стоката, наомяща се в същото складово помещение. Въззивният съд не намира за логично евентуалното съединяване на иска за сумата 9 156 лв., доколкото същият не е в материалноправна конкуренция с главния иск – едната претенция е за негодни стоки, а другата е за липсващи стоки, като годността може да се преценява само спрямо налични стоки, а не спрямо липсващи. Следователно, не е невъзможно кумулативно да се претендират обезщетение за липсващите стоки и обезщетение за наличните негодни такива, но предвид заявената от ищеца воля и диспозитивното начало, то тези искове следва да се разгледат при условията на евентуалност. Що се отнася до деликтния иск за сумата 25 100 лв., то несъмнено предвид идентичния интерес, който защитава /обезщетение за

едни и същи вреди/, но при различно материалноправно основание, се намира в съотношение на евентуалност с главния договорен иск. Съотношението между двата евентуални иска не е съвсем ясно, но доколкото деликтният иск е за същия брой стоки, както главния иск, то той аналогично следва да се приеме предявен при евентуалност и спрямо първия евентуален иск. При така уточнения предмет и съединяване исковете следва да се разгледат.

Б) По главния частичен иск за сумата 25 100 лв.

Между страните не се спори, а и от доказателствата се установява, че: **1)** ответното събирателно дружество е създадено през 1989 г. с основен предмет на дейност – създаване, внедряване и поддържане на софтуерни продукти, с двама съдружника – Я. И. К. и К. И. Г.; **2)** двамата съдружници в режим на СИО със своите съпруги са придобили с нотариален акт № 124/1999 г. по 1/2 ид. част от поземлен имот /УПИ XII-458, находящ се в гр. ***, ул. „****“ № ***/, в който в периода 2001 – 2009 г. е била изградена офис сграда с жилища на четири етажа, която сграда с правото на строеж собствениците са прехвърлили на ответното дружество с договор за дарение по представения нотариален акт № 140/30.05.2008 г.; **3)** независимо от прехвърлянето на цялата сграда на дружеството, тя е била ползвана не само от него, но и безвъзмездно от семействата на двамата съдружници – в частта за жилищните етажи, както и част от офисните помещения; **4)** на Н. Г. /съпругата на К. Г./ е било предоставено безвъзмездното ползване на два кабинета на втория етаж, в които тя упражнявала лекарската си професия и дейността си като собственик и управител на „Биобаланс“ ЕООД с адрес на управление в същата сграда; **5)** през 2017 г. е регистрирано ищцовото дружество „Хелианти“ ООД със същия адрес на управление, в което съдружници са Н. Г., И. Г. /син на К. Г./ и А. П., която е и управител на дружеството и живееща на семейни начала с И. Г., с основен предмет на дейност – търговия с хранителни добавки, които са били създадени като рецепта от Н. Г. – „Пара 7“ и „Магнезиев детокс“; **6)** по искане на ищцовото дружество с удостоверение № 47602/11.07.2018 г. на ОДБХ София град към БАБХ едно от помещенията в сутерена на процесната сграда е било регистрирано като *„склад за търговия на едро с храни от неживотински произход“*, където в началото на 2018 г. е била складирана стока на дружеството; **7)** след смъртта на ***** г. на съдружника К. Г. между неговите наследници и преживелия съдружник Я. К. се разгаря спор относно правата им спрямо членството на К. Г. в ответното дружество, вследствие на което отношенията им рязко се влошават, вкл. и по други въпроси извън членството /като ползването на части от процесната сграда/, което намира израз в инициирането на множество административни, прокурорски и полицейски проверки и съдебни дела, едно от които е и настоящото; **8)** с писмо, връчено на 4.07.2018 г., управителят на ответника Я. К. е поканил Н. Г. в 30-дневен срок да освободи ползваните от нея помещения в процесната сграда; **9)** със заповед № 51/21.09.2018 г. на управителя Я. К. е бил регулиран пропускателния режим през служебния вход на процесната сграда, като е наредено през този вход да се допускат само служители, а трети лица да се придружават в сградата от служители; **10)** по заповед № 57/12.12.2018 г. на управителя Я. К. достъпът до помещенията на фитнеса в сутерена на сградата, където се намира и процесното складово помещение, е бил ограничен, като входната врата на фитнеса е била заключена, а влизането се извършвало само след разрешение на управителя; **11)** с покана, връчена на 20.12.2018 г. чрез ЧСИ, ищцовото дружество чрез управителя си е поканило ответното дружество чрез управителя да предаде ключовете от процесното складово помещение; **12)** от своя страна управителят на ответника е изпратил на адвоката на ищцовото дружество на 25.03.2019 г. покана за отключване и освобождаване на същото помещение и за предаване на ключовете от него; **13)**

помещението е било отворено на 21.05.2019 г. в присъствието на представители на двете страни, нотариус и служител от ОДБХ София град, като е сменен патронът на вратата, а ключовете са предадени на И. Г.; **14)** тогава е установено наличието в помещението на 270 кашона, всеки съдържащ по 50 артикула от продукта „Пара 7“, общо 13 500 бр., партида № L822 и срок на годност – до м. 02/2021 г.

Спорните въпроси по делото са дали между ищеца и ответника е съществувал договор за ползването на процесното помещение, дали той е бил нарушен от ответника и дали вследствие на това на ищеца са причинени вреди от вида на претендираните. Отговорът на тези въпроси предполага изясняване на множество подвъпроси – дали ищецът е предоставил на ответника ползването на процесното помещение; към 12.12.2018 г. какво количество стоки са съхранявани в него и на каква стойност; дали от тази дата и до 21.05.2019 г. ответникът е преустановил достъпа на ищеца до помещението; дали вследствие на това стоката е станала негодна за употреба и подлежаща на унищожаване. По тези въпроси въззивният съд намира следното:

1. По настоящото дело са събрани многобройни доказателства – писмени, гласни и съдебни експертизи. Преди тяхното анализиране въззивният съд намира за уместно да отбележи следните принципни положения относно доказването, от които се ръководи при тяхната преценка:

Доказването на релевантните обстоятелства може да се извърши с всички допустими по ГПК доказателствени средства, които принципно могат да бъдат: **1)** със законово уредена доказателствена сила, която представлява оборима презумпция за истинност – с такава се ползват всички подписани документи /частни и официални/ относно авторството на документа /формална доказателствена сила – чл. 180 ГПК/, както и всички удостоверителни официални документи по отношение на удостоверените факти /материална доказателствена сила – чл. 179, ал. 1 ГПК/; или **2)** без законово уредена доказателствена сила – всички останали доказателствени средства. Доказателствените средства с доказателствена сила обвързват съда да приеме за установени фактите в нейния обхват до доказване на противното, а доказателствената стойност на останалите доказателствени средства се преценява от съда по вътрешно убеждение /чл. 12 ГПК/. Доказателствената стойност представлява способността на доказателствените средства да убеждават съда за осъществяването на съответните факти от миналото. Тази убеждаваща способност, макар до голяма степен да зависи и от субективната преценка на всеки съдебен състав, се подчинява и на трайно установените в съдебната практика логически и опитни правила, изискващи да се изхожда от всички обстоятелства по делото като:

- се разграничат спорните от безспорните факти, вкл. и съобразно позицията и поведението на страните преди и в хода на съдебния процес;
- спрямо спорните факти по-голяма доказателствена стойност имат двустранно подписани от страните частни документи или подписани от трети лица, незаинтересовани в полза на страната, която се ползва от съответния документ;
- едностранно съставени частни документи, установяващи неизгодни за съставилата ги страна факти, също имат голяма доказателствена стойност и се ценят като извънсъдебни признания;
- едностранно съставени частни документи, установяващи изгодни за съставилата ги страна факти, имат незначителна доказателствена стойност и не могат да се противопоставят на оспорващата същите факти страна /scriptum pro scribente nihil probat, sed contra scribentem/;

- при преценка на свидетелски показания следва да се отчита възможната заинтересованост на свидетелите в полза на страна по делото /чл. 172 ГПК/;
- при преценката на заключения на съдебни експертизи следва да се изхожда от това какви първични източници на информация са били съобразявани от вещите лица и каква е доказателствената стойност на самите източници, като се съобразяват предходните положения.

2. Ищецът основава претенцията си на твърдението за сключен с ответника неформален устен договор за заем за послужване относно процесното помещение. За наличието на такъв не е от значение дали и как страните са наименували отношенията си, а е необходимо да се установят елементите на този договор съгласно чл. 243 ЗЗД, а именно: **1)** да е постигнато съгласие заемодателят да предостави определена вещ за временно ползване на заемателя, което съгласие може да е обективизирано в изрични волеизявления или да е манифестирано с конклюдентни действия; **2)** вещта фактически да е предадена на заемателя, от когото договорът се счита за сключен, тъй като е реален; **3)** ползването да е безвъзмездно, а то е такова винаги щом не е уговорено възнаграждение. Ако тези обстоятелства се установят, то ще бъде налице сключен договор за заем за послужване, без значение от субективните интерпретации на страните.

В конкретния казус не е спорно, а и се установява от доказателствата, че ответното дружество чрез законните си представители е изразило съгласие и е предоставило в началото на 2018 г. процесното помещение за безвъзмездно ползване на трето лице, т.е. несъмнено е налице сключен договор за заем за послужване. Спорно е единствено кое е това трето лице – дали ищцовото дружество или друго лице. Според ответника това „*друго лице*“ е физическо лице/лица – Н. Г., а евентуално и И. Г. и А. П., т.е. тримата съдружници в ищцовото дружество. Това било така, защото устните уговорки били с тези лица, а управителят на ответника Я. К. не знаел, че складираната в помещението стока била на ищцовото дружество, което без негово знание и съгласие било регистрирало помещението в БАБХ като „*склад за търговия на едро с храни от неживотински произход*“. Въззивният съд не споделя тезата на ответника.

На първо място, извършената на 11.07.2018 г. регистрация на помещението в БАБХ е неотнормисима към сключването на процесния договор за ползване на помещението, доколкото няколко месеца преди това ответникът вече е бил фактически отстъпил държането на същото, което е меродавно за момента на сключване на договора.

На второ място, житейски нелогично изглежда един търговец да не знае чии стоки се намират в собственото му помещение, чието ползване е предоставил именно с цел складиране на тези стоки. Целта „*складиране на стоки*“ е безспорна между страните. Тя се потвърждава както от показанията на свидетелката на ищеца Н. Г., така и от показанията на свидетеля на ответника П. Д., а също и в извънсъдебните признания на управителя на ответника, съдържащи се в жалбата му с вх. № 70-1909/8.04.2019 г. до МЗХ, която самият ответник е представил по делото. В същата управителят заявява: „*Не мога да кажа точно, няколко месеца, но не повече от половин година преди да почине, съдружникът ми К. Г. ми каза, че ще пусне И. и жена му да приберат **някаква стока** временно в една от съблекарните на недовършения фитнес...*“, а освен това „*Там се намира и въпросното помещение, където „Хелианти“ ООД временно складираха кашони с **някаква тяхна стока**. Аз лично и наши служители им помагахме да пренесат **стоката***“. В стопанската терминология със „*стока*“ се обозначава продукт, предназначен за пласиране на пазара, а търговията се извършва обичайно от стопански субекти – търговци. Приемайки чужди стоки в

собственото си помещение ответното дружество, което също е търговец и по презумпция полагащо грижата на добрия търговец за собствените си дела, следва да е наясно на кой стопански субект принадлежат стоките, а това предопределя и ползвателя на помещението.

На трето място, не е спорно между страните, че държането на процесното складово помещение е било фактически предоставено през м. 02.2018 г., което определя момента на сключването на договора за ползването му. Към този момент съуправители и законни представители на ответното дружество са били съдружниците К. Г. и Я. К. при начин на представителство „заедно и поотделно“, т.е. всеки от тях **еднолично** е могъл да изразява правновалидната воля на дружеството като юридическо лице и да поема задължения от негово име. По тази причина ако един от тях е знаел и е изразил съгласие, че помещението се предоставя за ползване на ищеца, то това обвързва ответно дружество, без значение от значението и съгласието на другия съуправител. За въззивния съд е несъмнено, че съуправителят К. Г. е знаел, че процесното помещение се предоставя именно за складиране на стоките на ищцовото дружество „Хелианти“ ООД, като е изразил воля именно на това дружество да се предостави ползването на помещението. Това следва от обстоятелство, че между К. Г. и съдружниците в ищцовото дружество са съществували най-близки семейни и родствени връзки – същият е съпруг на една от съдружниците, баща на друг и тъст на трета от тях. На практика ищцовото дружество е било семейно дружество на фамилията Г.. Логично е да се заключи, че поради тези близки семейни връзки К. Г. е бил напълно наясно с бизнес делата на това дружество и намерението му е било помещението да се предостави за ползване именно на дружеството, а не на отделните съдружници като физически лица, които самостоятелно не развиват дейност чрез въпросните стоки. Впрочем, че именно по волята на К. Г. е предоставено ползването на помещението, се признава и в горецитираната жалба с вх. № 70-1909/8.04.2019 г. на другия съуправител Я. К., както и в изходящ от същия документ, наречен „*Предварителна позиция относно съставянето на протокол за събития от 2019-05-15 между 10:30 ч. и 12:00 ч.*“, адресиран до нотариус Б. Н. /л. 149 – 150 от делото на СГС/.

Следователно, съгласието на ответното дружество за обвързване с процесния неформален договор е било изразено от съуправителя К. Г., а то несъмнено е било за обвързване спрямо ищцовото дружество, чиито са складираните стоки в процесното помещение. По тази причина е без значение субективното отношение на другият съуправител Я. К., въпреки, че в същата жалба и той е признал, че в същото помещение ищецът „Хелианти“ ООД временно е складираше кашони с тяхна стока, както и, че „*Съпругата му – Н. Г., синът му – И. Г. и снаха му – А. П. са собственици на „Хелианти“ ООД*“.

Ето защо въззивният съд намира за доказано, че от момента на фактическото предоставяне на ползването на процесното помещение между ищеца и ответника е бил сключен неформален договор за заем за послужване за неопределен срок. Без значение за този извод е обстоятелството кому са предоставени ключовете от помещението след прибирането на стоката, тъй като дори и да са предоставени на съдружника Н. Г., то е несъмнено, че тя ги е приела от името на ищцовото дружество, а нейните действия са одобрени от управителя на това дружество А. П., която също е присъствала на складирането на стоката и сключването на помещението /чл. 301 ТЗ/.

3. Ищецът твърди, че ответникът е нарушил така сключения договор за заем за послужване чрез това, че на 12.12.2018 г. е преустановил достъпа на ищеца до процесното складово помещение чрез подмяна на ключалката на вратата на същото, както и чрез монтиране на ключалка и сключване на вратата на помещението за фитнес, през което следва да се премине, за да може да се достигне

до процесното помещение.

Така заявеното фактическо основание на договорния иск само на база твърдения изключва наличието на нарушаване на договора. Това е така, защото процесният договор за заем за послужване е безсрочен и той може винаги и по всяко време да бъде прекратен едностранно от заемотателя – чл. 249, ал. 2 ЗЗД. Волята на заемотателя за прекратяване на договора може да бъде обективирана както в изрично изявление, така и чрез конклюдентни действия /поведение/, които ясно и недвусмислено манифестират желанието му да преустанови ползването на заетата вещь от заемателя. От момента, в който изявлението достигне до заемателя или конклюдентните действия достигнат до неговото знание, се счита, че договорът за заем за послужване е прекратен от заемотателя. Съдебната практика е имала повод да се произнесе, че подобно конклюдентно действие за прекратяване на договор за заем за послужване представлява дори и изявление, съдържащо противопоставяне на заемотателя да продължи безвъзмездното ползване на дадената в заем за послужване вещь, и без да се съдържа изрична покана до заемателя за връщането на вещта^[1]. На още по-голямо основание преустановяването на фактическия достъп до заетата вещь също представлява конклюдентно действие по прекратяване на договора. Ето защо правноневъзможно е да има нарушаване на **безсрочен** договор за заем за послужване поради преустановен от заемотателя достъп на заемателя до заетата вещь.

Самият ищец заявява, че е узнал за преустановения достъп до процесното помещение на 12.12.2018 г., когато външната стъклена врата на предходното помещение била заключена и на нея била поставена заповед № 57/12.12.2018 г. на управителя на ответното дружество, а това се потвърждава и от показанията на свидетеля на ищеца И. Г., с когото управителката на ищцовото дружество съжителства на семейни начала и която без съмнение е била своевременно информирана от свидетеля за това обстоятелство. По тази причина следва да се приеме, че най-късно на тази дата ищцовото дружество е узнало за действията на ответника за ограничаване на достъпа до процесното помещение, които следва да се тълкуват като конклюдентно прекратяване на договора за заем за послужване. Всички последващи действия на управителя на ответното дружество спрямо ищцовото дружество и свързаните с него лица потвърждават категоричната му воля в тази насока – изявленията в поканата с изх. № 14/25.03.2019 г., поканата с изх. № 18/3.04.2019 г., констативните нотариални протоколи от 5.03.2019 г., 15.05.2019 г., 21.05.2019 г., 13.11.2019 г., 20.10.2020 г., както и в значителната електронна кореспонденция между страните.

Имплицитно тази воля е изразена дори и по-рано в писмото с изх. № 710/2.07.2018 г. /л. 111 от делото на СГС/, с което ответникът е поканил Н. Г. в 30-дневен срок да освободи ползваните от нея помещения в процесната сграда, което е връчено на адресата на 4.07.2018 г. Макар да не е изрично адресирано до ищцовото дружество, то доколкото същата е съдружник в това дружество, а и лице, на което са били предадени ключовете от процесното помещение при предаването му на ищеца през м. 02.2018 г., то е логично да се допусне, че изявлението на ответника е било отправено до същата и в това й качество и касае и процесното помещение.

Следователно, в периода, за който се твърди, че е бил преустановен достъпът на ищеца до процесното помещение /12.12.2018 – 21.05.2019 г./, не е съществувало договорно правоотношение между страните по силата на действащ договор за заем за послужване. Това предопределя и липсата на договорно нарушение от страна на ответника, което води и до неоснователност на претенцията за заплащане на обезщетение за вреди от подобно нарушение.

Независимо от това искът е неоснователен и по други съображения, които ще бъдат разгледани

за пълнота на изложението.

4. Дори и да се приеме, че в периода 12.12.2018 – 21.05.2019 г. страните са били обвързани от договор за заем за послужване относно процесното помещение, то не се установява той да е бил нарушен от ответника.

На първо място, не се доказва твърдението на ищеца, че ответникът е подменил ключалката на вратата на процесното складово помещение с друга ключалка, която не е могла да се отключва с държаните от представителите на ищеца ключове.

Безспорно е по делото, че при складиране на стоката на ищеца в процесното помещение през м. 02.2018 г. ключовете от помещението са били предадени на управителя на ищеца А. П. и на съдружника Н. Г., като предаването е извършено от домакина на сградата П. Д.. Липсват каквито и да било доказателства, че в домакина или друг служител на ответното дружество се е намирал друг ключ от помещението. Не са ангажирани и доказателства, че преди 21.05.2019 г. е била осъществена подмяна на ключалката на помещението /вкл. и принудително/ или на цялата врата, а още по-малко – че това е станало по възлагане на ответника. Подобен категоричен извод не може да се направи само от това, че на събитията от 15.05.2019 г. и 21.05.2019 г., удостоверени в констативни нотариални протоколи, представените от представителите на ищеца ключове не са могли да отключат вратата на процесното помещение. Предвид оспорването от ответника в тежест на ищеца е било да докаже, че представените ключове са били именно за това помещение, което не е сторено. Дори и да беше сторено обаче, от това би могъл да се направи извод единствено за сменена ключалка, но не и за това кой я е сменил и по-специално – че е лице, на което ответникът е възложил това.

На второ място, безспорно по делото е, че от 12.12.2018 г. е била монтирана ключалка и е заключена вратата на помещението на недовършен фитнес, през което следва да се премине, за да може да се достигне до процесното помещение, като по този начин е ограничен достъпът и до това помещение. Не е спорно и, че това е сторено в изпълнение на издадената заповед № 57/12.12.2018 г. на управителя на ответното дружество, с която е наредено достъпът до помещенията на фитнеса да бъде ограничен, като входната врата бъде заключена и ключовете да се предадат на управителя, като за подхода към помещението да се осигури видеонаблюдение, а влизането във фитнеса да се извършва само след разрешение на управителя. Видно от съдържанието й целта на тази заповед обаче е да регулира достъпа, а не да го изключи, като такъв да бъде възможен след разрешение на управителя. Подобна регулация не е несъвместима с правата на заемателя по договора за заем за послужване, а дори и с евентуален договор за наем на процесното помещение. Общоприето е, че при ползване на чуждо помещение, ползвателят следва да се съобразява с установените правила за достъп и управление в сградата, в която се намира помещението. Това важи както при безвъзмездно ползване, така и при възмездно такова, т.е. по договор за наем. Нарушение на договора за предоставяне на ползване би имало само, ако съществува изрична клауза /уговорка/ в него, предвиждаща отклонение от установения за сградата общ режим на достъп – напр. че правилата за достъп не се прилагат за достъпа до ползваното помещение, а се прилага някакъв друг ред. Такава уговорка не се установява да е включена в съдържанието на процесния договор за заем за послужване. Същевременно, ищецът не твърди, че той не е могъл да достъпи помещението дори и при спазване на изискванията на заповед № 57/12.12.2018 г. – не твърди да е имало отправени искания до управителя на ответника за осигуряване на достъп, по които да е бил отказан такъв или да не е отговорено. Ето защо регламентирането на по-строг режим на достъп с

посочената заповед № 57/12.12.2018 г. не съставлява нарушение на процесния договор.

5. Ищецът твърди, че в резултат на ограничения му достъп намиращите се в помещението стоки са станали негодни за употреба. Твърди и, че тези стоки са били 17 000 бр. артикули от продукта „Пара 7“ с обща придобивна стойност от 43 520 лв. /по 2,56 лв. за един продукт/. По тези твърдения въззивният съд намира следното:

На първо място, самият ищец твърди, а и това е безспорно по делото, че при отварянето на помещението на 21.05.2019 г. в него са установени 13 500 бр. артикули от продукта, а не 17 000 бр. Негодна обаче може да бъде само налична стока, а не и липсваща такава. Ако стоката липсва, то тя не може да се определи нито като годна, нито като негодна. Липсващо имущество не подлежи и на бракуване. Следователно, в тази част в исковата претенция има вътрешно противоречие, тъй като се твърдят несъвместими обстоятелства за част от въпросната стока – 3 500 бр. артикули, които не могат да бъдат негодни, след като се твърди, че липсвали.

На второ място, не се доказва, че дори и наличните към 21.05.2019 г. артикули в помещението /13 500 бр./ са били негодни за употреба. Безспорно установено е, че стоките са били със срок на годност до м. 02.2021 г. Вярно е, че този срок на годност важи само, ако продуктите се съхраняват при определени условия, основното от които е температурата да не надхвърля 25 °С. По делото нито се твърди, нито се доказва, че в периода 12.12.2018 – 21.05.2019 г. температурата в помещението или другите условия са били извън допустимите параметри за съхранение на продуктите, а към 21.05.2019 г. условията са били в нормите и това е удостоверено в представения констативен протокол № 0018451/21.05.2019 г. на инспектора от ОДБХ А. В., която е потвърдила констатациите и в свидетелските си показания. Липсата на отоплителни тела в процесното помещение и обичайните за този сезон климатични условия изключват възможността температурата да е надхвърлила 25 °С. Стоката е била съхранявана в помещението от м. 02.2018 г. и до 12.12.2018 г. при същите условия /вкл. и летния сезон/ и самият ищец не твърди те да са били неподходящи за съхранение, поради което нелогично би било да са станали неподходящи след 12.12.2018 г., още повече, че липсват данни някой да е достъпвал помещението през този период. Същевременно, не се установява как ищецът е контролирал спазването на температурните параметри в помещението в периода до 12.12.2018 г., след като в него не е бил монтиран термометър, а още по-малко – такъв с дигитално запаметяване на данните за измереното. По-съществено обаче е, че доказателствената логика на ищеца е погрешна – от липсата на данни за условията на съхранение не следва непременно извод за неспазване на тези условия, а последното трябва да се докаже, за да се приеме, че условията са били нарушени. Такива доказателства по делото не са ангажирани.

Не може да се приеме тезата на ищеца, че предвид естеството на стоките /хранителни добавки/ и след като той не е имал непосредствен контрол върху условията за съхранение в помещението в периода 12.12.2018 – 21.05.2019 г. съобразно прилаганата от него система за самоконтрол, то той не може да гарантира, че стоките са годни, поради което те следва да се обявят за негодни и бракуват. Твърдението за липсата на възможност за достъп в посочения период бе обсъдено по-горе и не бе възприето, доколкото такава възможност е имало, макар и при определен ред, като ищецът не твърди да е предприел стъпки за спазване на този ред за достъп. По-същественото обаче е, че негодността на продукта е следвало да се докаже по категоричен начин, а не само на база на предположения. Както е изяснено и в заключението на СТЕ и поясненията на вещото лице в съдебното заседание на 22.04.2021 г. годността или негодността на продукта /при положение че е

бил в срок на годност/ е могла да бъде проверена с лабораторно изследване, което ищецът не е иницирал. Несъстоятелни са оправданията на ищеца, че това за него би била неимоверна тежест, тъй като следвало да се изследват всички опаковки от продукта. Като оставим настрана, че в подобни случаи не е нужно изследване на всички артикули, а е достатъчно да се изследват част от тях, подбрани при спазване на съответните технологични правила за изследване, то по-важното е, че дори и да се налага изследване на всички артикули, ищецът е следвало да предприеме такова. Това следва както от завишената за него изискуема грижа на добрия търговец, която следва да полага към своите работи, но и от общото изискване на облигационното право, че длъжникът не дължи обезщетение за вредите, които кредиторът би могъл да избегне, като положи дължимата грижа /чл. 83, ал. 2 ЗЗД/. След като с категоричност не е доказано, че към 21.05.2019 г. процесните стоки са били негодни за употреба, то те не могат да се приемат за такива, а още по-малко – да се възлага отговорността върху ответника за това.

Отново следва да се посочи, че ищецът е могъл да контролира стоката си и да има достъп до нея, макар и при спазване на ограничителните условия за достъп по посочената заповед № 57/12.12.2018 г. Следователно, липсва причинна връзка между евентуалната негодност на стоката /която не се и доказва/ и поведението на ответника.

Ето защо и като краен извод се налага заключението за неоснователност на този иск за обезщетение на вреди на договорно основание.

В) По евентуалния иск за сумата 9 156 лв.

Ищецът претендира сумата 9 156 лв. като обезщетение за причинени вреди от нарушаване на същия договор, изразяващи се в претърпяна загуба – стойността на липсващите 3 500 бр. опаковки от продукта „Пара 7“ от складовото помещение, докато ответникът е осъществявал фактическа власт върху него. Този иск също е неоснователен поради следното:

6. Искът е предявен на договорно основание, а съдът вече прие, че към 12.12.2018 г. процесният договор за заем за послужване е бил прекратен, поради което след този момент не може да бъде и нарушен. Дори и да се приеме, че договорът е съществувал и след това, то задълженията на заемотателя по него не включват опазването на стоката, а единствено предоставянето на заетото помещение за ползване.

7. Отговорността на ответника за евентуална липса на част от стоката в помещението би могла да бъде ангажирана, но само ако се установи, че тя е била изнесена от лица, на които той е възложил това /негови представители, служители/. Това по делото не е установено по никакъв начин. Същевременно, подобно ангажиране на отговорността може да стане само на деликтно основание, а това е извън предмета на този иск.

8. Липсва пълно и главно доказване на твърдяната липса на 3 500 артикули от процесното помещение. Установено е чрез официален документ /констативния нотариален протокол от 21.05.2019 г., констативен протокол № 0018451/21.05.2019 г. на инспектора от ОДБХ/, че при отваряне на помещението на 21.05.2019 г. са намерени 270 кашона с продукта с общо 13 500 бр. артикули. Не е доказано обаче с категоричност, че към 12.12.2019 г. тяхната бройка е била 17 000 – както твърди ищеца.

За установяване на спорното обстоятелство ищецът е ангажирал писмени доказателства, счетоводни експертизи и свидетелски показания. Писмените доказателства обаче представляват

частни документи, а част от тях и едностранно съставени от ищеца – негови счетоводни документи, въз основа на които са изготвени и счетоводните експертизи. Макар, че счетоводните документи могат да се използват и за доказване в полза на страната, която ги е съставила /чл. 182 ГПК, чл. 55 ТЗ/, то тяхната доказателствена стойност не е по-голяма от тази на всеки друг частен документ, съдържащ изгодни за страната факти. При тяхното оспорване от насрещната страна, те не могат да ѝ се противопоставят, а следва да бъдат подкрепени с други доказателства.

Основният документ, на който се позовава ищецът, е представеният инвентаризационен опис от 10.12.2018 г., според който е установена наличност на 17 000 бр. артикули „Пара 7“, като документът е подписан от А. П. /управител на ищеца/ и от лицата М. Б., С. Ц. и И. Г.. Описът също е частен документ, който не носи подпис на представител на ответника и не може да му се противопостави. Лицата, които са го подписали /извън управителя на ищеца/ са и разпитани като свидетели. Техните показания обаче следва да се преценяват с оглед критериите по чл. 172 ГПК, тъй като са заинтересовани в полза на ищеца лица – пряко или косвено. Това за свидетеля И. Г. е безспорно, доколкото е съдружник в ищцовото дружество и във фактическо съпружеско съжителство с управителката А. П.. Свидетелите Ц. и Б. заявяват, че са в дългогодишни приятелски отношения с друг съдружник в ищцовото дружество – Н. Г., т.е. косвено заинтересовани в нейна полза лица. Съобразно чл. 172 ГПК показанията на подобни свидетели могат да се кредитират, ако се подкрепят от други безспорни доказателства по делото, каквито в случая липсват. Същевременно, дори и да се приеме, че изискванията на чл. 172 ГПК са неприложими спрямо свидетели Ц. и Б., то техните показания не установяват с категоричност верността на записаното в инвентарния опис от 10.12.2018 г. Това е така, доколкото те са заявили, че не са броили лично кашоните със стока, а са записвали съобщаваните им бройки от А. П. и И. Г..

Не може да се приеме, че наличността в склада към 12.12.2018 г. е установена чрез съпоставка с количеството закупена стока от производителя „Ви Банд Индъстриис“ ЕООД, доколкото не е доказано, че цялата закупена стока е била складирана в това помещение. По делото са налице множество косвени данни, че ищецът е съхранявал част от продаваните продукти и извън това помещение, доколкото се установи, че дори и след 12.12.2018 г. е продължил да продава и доставя същите на крайни клиенти – видно от заключението на ССЕ и от данните по справките на куриерските фирми „Еконт Експрес“ ООД и „Спиди“ АД.

Дори и да се кредитира верността на инвентарния опис от 10.12.2018 г., то той се отнася само до наличността към посочената дата, но не и към 12.12.2018 г. До този момент ищецът е имал пълен достъп до процесното помещение, което не изключва възможността да е осъществил изнасяне на стоки от склада преди ограничаване на достъпа на 12.12.2018 г.

Ето защо липсва основание за ангажиране на договорната отговорност на ответника за претендираните стоки.

Г) По евентуалния частичен иск за сумата 25 100 лв.

Ищецът претендира обезщетение за същите вреди, както по главния иск за сумата 25 100 лв., но на друго основание – непозволено увреждане. Правната квалификация на този иск е по чл. 49 ЗЗД, а не по чл. 45 ЗЗД /както погрешно са квалифицирали ищецът и СГС/, доколкото ответник по иска е юридическо лице, за чиято деликтна отговорност не е приложим чл. 45 ЗЗД, а чл. 49 ЗЗД.

Фактическите твърдения за този деликтен иск са същите, както и за главния договорен иск, с

изключение на наличието на договор. Те вече бяха обсъдени по-горе в т. 4 и 5 от настоящото решение /стр. 20 – 22/, поради което съдът препраща към тях. По същите съображения този иск се явява неоснователен.

Д) По иска за сумата 1 200 лв.

Ищецът претендира сумата 1 200 лв. като обезщетение за претърпени вреди от нарушаване на същия договор за заем за послужване, изразяващи се в претърпяна загуба от заплащане на парична неустойка по сключен договор от 4.12.2018 г. с „Иноко“ ЕООД.

Искът е неоснователен, като част от съображенията вече бяха изложени по-горе, а тук ще бъдат само отбелязани накратко.

На първо място, към 12.12.2018 г. договорът заем за послужване е бил прекратен, поради което не може да е нарушен впоследствие, а настоящият иск е предявен на договорно основание /вж. т. 3 по-горе/.

На второ място, дори и да не е бил прекратен договорът за заем за послужване, то не е установено неговото нарушаване от ответника, а ищецът е имал възможност за достъп до процесното помещение по реда, регламентиран в посочената заповед № 57/12.12.2018 г. /вж. т. 4 по-горе/.

На трето място, поради наличието на регламентиран достъп до помещението, то ищецът е имал достъп и до стоката в него, а следователно – не е бил в невъзможност да изпълни договора от 4.12.2018 г., сключен с „Иноко“ ЕООД. При това от сключване на този договор до 12.12.2018 г. ищецът е имал достатъчно време да го изпълни и да достави стоката на клиента. Споделими са и съображенията на СГС, че по делото са налице данни, че ищецът е разполагал с количества от същите артикули и извън процесното помещение, с които също е могъл да изпълни този договор. Могъл е и да поръча нови количества от съответния производител, което не се твърди да е сторено.

На четвърто място, в договора от 4.12.2018 г. липсва уговорена неустойка в полза на „Иноко“ ЕООД, а такава има само в полза на ищеца – продавач – чл. 6.1 от договора.

Е) По иска за сумата 35 667 лв.

Ищецът претендира сумата 35 667 лв. като обезщетение за претърпени вреди от нарушаване на същия договор за заем за послужване, изразяващи се в пропуснати ползи по договор за доставка от 4.12.2018 г. с „Иноко“ ЕООД, по договори по протокол за доставка 09/2019 г., протокол за доставка 10/2019 г., протокол за доставка 11/2019 г., протокол за доставка 12/18.02.2019 г., протокол за доставка 14/2019 г. и по проформа фактура № 8/3.02.2019 г.

Искът е неоснователен по същите съображения както за предходния иск.

Наред с това следва да се отбележи, че извън цитираните протоколи и проформа фактура други доказателства не са представени относно твърдените от ищеца договори, сключени с трети лица. Същите са частни документи и са непротивопоставими на ответника, който изрично ги е оспорил. За един от тях е установена и неавтентичност – протокол 12/2019 г., който не е подписан от лицето, посочено за автор /С. Б./ според приетото заключение на СГЕ, т.е. той не доказва сключен с това лице договор.

В заключение въззивният иск намира за неоснователни всички предявени икове.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд по отношение на предявените искове въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение – потвърдено.

II. По частната жалба по чл. 248, ал. 3 ГПК

Ищецът обжалва решението от 9.12.2022 г. **в частта**, с която е оставено без уважение искането му за изменение на решението от 8.08.2022 г. в частта за разноските. В тази част обжалваният акт има характер на определение, поради което и жалбата е частна.

С решението от 8.08.2022 г. СГС е присъдил на ответника разноски в общ размер на 6 800 лв., от които 800 лв. – за заплатените депозити за съдебни експертизи и 6 000 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение за първата инстанция. В частта относно претенцията за разноски за адвокат съдът е присъдил по-нисък размер от претендираните от ответника 11 200 лв., като е уважил частично възражението за прекомерност на ищеца.

В молбата си по чл. 248 ГПК ищецът е поискал допълнително намаляване до минимума по Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което с обжалваното решение от 9.12.2022 г. съдът не е уважил. Приел е, че присъдените 6 000 лв. са адекватни на извършените процесуални действия по делото, при минимален размер по Наредба № 1/2004 г. от 3 401,81 лв. без ДДС или 4 092,97 лв. с ДДС.

Въззивният съд споделя съображенията на първоинстанционния съд. Присъдените разноски за адвокат са по-малко от 2 пъти над минималния размер. Същите са съобразени със значителната фактическа и правна сложност на делото, по което обемът на извършените процесуални действия в първата инстанция надхвърля значително обичайния по граждански дела, а е по-характерен за наказателни дела. Проведени са множество съдебни заседания, в които са събирани многобройни доказателства, а писмените становища на адвокатите и на двете страни също са огромно количество. Някои от тези заседания са продължавали и по няколко часа – напр. заседанието от 22.10.2020 г. е продължило 3,5 часа. Допълнителното намаляване на разноските за адвокат до минималния размер не би било адекватно на положения от адвоката труд в първата инстанция.

Ето защо частната жалба следва да се остави без уважение.

III. По разноските за производството

При този изход на спора право на присъждане на разноски има само ответника. Същият е заявил искане за такива за въззивното производство в размер на 7 200 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение с ДДС по представената фактура № 1325/2.03.2023 г. и банково извлечение от 13.03.2023 г.

Ищецът е направил възражение за прекомерност на възнаграждението, което съдът намира за неоснователно. Действително, във въззивното производство не са събирани нови доказателства, а разглеждането на делото е приключило в едно съдебно заседание. Уговореното адвокатско възнаграждение обаче е под минималния размер, определен според актуалната редакция на Наредба № 1/2004 г. (изм. ДВ, бр. 88/2022 г.), при съобразяване на новото правило на чл. 2, ал. 7, според което при частични искове възнаграждението за първия предявен частичен иск се определя върху пълния размер на вземането независимо за каква част от него е предявен искът. Поради това общият материален интерес по делото, въз основа на който се изчисляват минималните размери по чл. 7, ал. 2, възлиза на 133 063 лв. На тази база минималният размер по чл. 7, ал. 2, т. 4 възлиза на

9 972,52 лв., а процесното възнаграждение е под този размер – 6 000 лв. без ДДС или 7 200 лв. с ДДС. Ето защо разноските не следва да се намаляват.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

[1] така решение № 721/3.01.2011 г. по гр. д. № 401/2009 г. на ВКС, IV г.о.; решение № 164/7.01.2021 г. по гр. д. № 4132/2019 г. на ВКС, IV г.о.; решение № 60156/25.03.2022 г. по т. д. № 633/2020 г. на ВКС, II т.о., и др.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 8.08.2022 г., поправено с решение от 9.12.2022 г., по т. д. № 2127/2019 г. на Софийския градски съд, VI-19 състав.

ПОТВЪРЖДАВА решението от 9.12.2022 г., по т. д. № 2127/2019 г. на Софийския градски съд, VI-19 състав, **в частта**, с която е оставено без уважение искането на ищеца „Хелианти“ ООД за изменение на решението от 8.08.2022 г. в частта за разноските.

ОСЪЖДА „Хелианти“ ООД с ЕИК – 204743626, със седалище и адрес на управление – гр. София, район „Красно село“, ул. „****“ № ***, **да заплати на СД „Интелсофт – Г., К. и Сие“** с ЕИК – 020107390, със седалище и адрес на управление – гр. София, район „Красно село“, ул. „****“ № ***, **на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК сумата 7 200 лв.** – разноси за производството пред САС.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____